

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΔΓ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1956 | ΑΡΙΘ. 15.

ΑΓΡΥΠΝΟΥΜΕΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ

Οὐδένα ἀπολύτως ἐξένισεν ἡ νέα ἀπόπειρα τοῦ ἐν διαρκεί στρατεύσει Παπισμοῦ, ὅπως ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπιρροὴν του πρὸς Ἀνατολάς. Ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ τὸ κάρφος τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκοίμητον ἀνησυχίαν του. Καὶ ὅσον περισσότερον εἰσπνέουν οἱ ἐν τῇ Δύσει τὸ ὑπέροχον ἄρωμά της, ὡς συμβαίνει τοῦτο ἐσχάτως, τόσον καὶ περισσότερον ἀνησυχεῖ.

*

Τὸ Κράτος τοῦ Πάπα, εἰς τὴν ἱστορικὴν ζωὴν τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ, διὰ πάντα καλόπιστον κριτὴν, αὐθαίρετον μορφήν Ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία συνεχῶς τείνει νὰ διαμορφωθῇ εἰς Ἀρχὴν καὶ εἰς Ἐξουσίαν, μὲ ὅλην τὴν συναφῆ της πομπικότητα. Καὶ αἱ ἀνόητοι χρυσαλλίδες ἐλκύονται πάντοτε, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὸ Φῶς.

Ὁ Ὁρθόδοξος ὁμῶς Χριστιανισμὸς, ὁ ὁποῖος αὐτὸς μόνος ἐκπροσωπεῖ ἀκήρατον καὶ ἀλύμαντον τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν, «τετελείχισται τῇ δυνάμει τῆς πίστεως» καὶ οὐδένα οὐδαμῶθεν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνεχθῇ ἐξαναγκασμὸν, πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν ὑπερφιάλων Καισαρικῶν ἀξιώσεων τοῦ Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ ὄνομα ἀκόμη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀποφύγει ν' ἀναφέρῃ. Καὶ ὁμιλεῖ συνεχῶς περὶ Ἐπισκόπων Βυζαντινοῦ λειτουργικοῦ τύπου. Καὶ ἀσκεῖ, ἀπὸ χρόνου μακροῦ, ἀπαράδεκτον προσηλυτισμὸν, διὰ τῶν καλουμένων Ἑλληνορῶθμων.

*

Οὐδεὶς ἀρνεῖται βεβαίως τὴν θαυμαστὴν ὀργάνωσιν τοῦ Παπισμοῦ, πὸν ἀποτελεῖ θρίαμβον πραγματικὸν τῆς μορφῆς. Ἡ Ἱεραρχία του δὲ καὶ οἱ παμπληθεῖς ἱερεῖς του ἀποτελοῦν στρατὸν ἐπιτελικώτατα ὀργανωμένον καὶ αὐστηρότατα πειθαρχοῦντα. Ἔργον τοῦ ὁποῖου εἶναι, νὰ πεισθῇ ὁ Κόσμος, ὅτι μόνον ἐντὸς τοῦ ὄχρου τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκεται δῆθεν ἡ σωτηρία. Καὶ κατὰ συνέπειαν, πᾶσα ἀνθρωπίνη ψυχὴ ὀφείλει νὰ ὀργανωθῇ ἐντὸς αὐτοῦ.

Τὸ παράδοξον ὁμῶς εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν πρόσφατον προσπάθειαν εἶναι, ὅτι εὐρίσκονται ἄπτεροι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι, καλοπίστως βεβαίως, ἀλλ' ἐντελῶς ἐπιπολαίως νίοθετοῦν τὰς ἐπιδιώξεις καὶ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος πρὸ ἡμερῶν μόλις ἐτίμησεν τὴν μνήμην τοῦ ἐξωμότου Ἑλληνοκαρδινάλιου Βησσαρίωνος. Καὶ δικαίως. Διότι εὐγνωμονεῖ διὰ τὸ ἀποστατικὸν του κήρυγμα πρὸς τοὺς ὁμαίμονας. «Ἐπίγνωτε, ἔλεγε, ἀδελφοὶ τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν κεφαλὴν, τὴν τοῦ Πέτρου καθέδραν. Ἐπίγνωτε τὴν μητέρα τε καὶ διδάσκαλον. Οἱ ταύτης ἀπεσχισμένοι σωτηρίας τυχεῖν οὐ δύναται...». Καὶ ὁμῶς πείρα τετρακοσίων ἐτῶν παρέχει ἀδιάσειστα τὰ πειστήρια, ἐξ ὧν καὶ εἰς τυφλοὺς ἀκόμη εἶναι κατάδηλον, ὅτι ὁ Μάρκος Εὐγενικός εἶχε ἀπόλυτον δίκαιον ἀποκρούων τότε τὴν Παπικὴν δεσποτείαν, ἣτις συνεπήγετο τὴν ἐκουσίαν καὶ ἐπονείδιστον τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀθέτησιν. Καὶ σὺν αὐτῇ ἀναμφιβόλως τὸν ἐξαφανισμὸν τοῦ Ἔθνους μας.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὡς ἐξόχως ἐπίκαιρα δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ πρακτικὰ τῆς περιφήμου συνεντεύξεως καὶ τὴν δοθεῖσαν ἱστορικὴν ἀπάντησιν ὑπὸ τοῦ πολυφήμου Πατριάρχου Κων/πόλεως Γρηγορίου τοῦ ΣΤ' πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Πάπα Πίου τοῦ Θ', ὡς ταῦτα ἀνεκοινώθησαν τότε ἐπίσημως ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων :

«Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ (3 Ὀκτωβρίου 1868) ἐλθόντες εἰς τὴν Μεγ. Πρωτοσυγκελλίαν δύο Ἀββάδες ἐκ τῆς συνοδείας τῆς Α.Π. τοῦ Κ. Βρουνόη, τοποτηρητοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Ρώμης Πάπα ἐν Κων/πόλει, ἐξητήσαντο ἡμέραν καὶ ὥραν ἀκροάσεως παρὰ τῷ Παναγιωτάτῳ Πατριάρχῳ ἐκ μέρους τοῦ Δόμ-Τέστα, ὡς τοποτηρητοῦ τοῦ ἐν Ρώμῃ ἀποδημοῦντος Κ. Βρουνόη. Ἡμέρα ὠρίσθη αὐτοῖς τὸ Σάββατον (5 Ὀκτωβρίου), ὥρα δὲ ἡ μεταξὺ 3—5 τῆς ἡμέρας.

Περὶ τὴν 4ην ὥραν τοῦ Σαββάτου ἦλθεν ὁ Δόμ-Τέστας συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τριῶν ἐτέρων Ἀββάδων, ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐλάλει ὀπωσοῦν καὶ τὴν ἐλληνικὴν, οἱ δὲ πάντες ἐλάλουν τὴν Γαλλικὴν. Μετὰ τὴν ἐν τῇ Πρωτοσυγκελλίᾳ γενομένην δεξιῶσιν καὶ περιποίησιν, ὠδηγήθησαν ὑπὸ τοῦ Μεγ. Πρωτοσυγγέλλου πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα.

Ἐλθόντες παρὰ τῇ Α.Θ. Παναγιότητι, μετὰ τὸν χειρασασμὸν αὐτοῦ, ἐκαθέσθησαν τῇ φιλόφρονι προτροπῇ τοῦ Πατριάρχου. Ἐνῶ δὲ ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἐτι ἐξηκολούθει τὰς εἰωθίας ποιούμενος φιλοφρονήσεις καὶ ἀβροφροσύνας, ἠγγέθησαν πάντες, καὶ τοῦ Δόμ-Τέστα ἐξαγαγόντος ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ φυλλάδιον τι χρυσόδετον μετὰ πινακίδιον ἐρυθροπορφύραν, καὶ ὀργεγοντος αὐτὸ ταῖς χερσὶ τοῦ Πατριάρχου, ὁ μετ' αὐτὸν Ἀββάς εἶπεν Ἑλληνιστί :

— «Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Κ. Βρουνόη, ἐρχόμεθα νὰ προσκαλέσωμεν τὴν Ἀγιότητά σας εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ γενησομένην οἰκουμενικὴν Σύνοδον κατὰ τὸ προσε-

χὲς ἔτος τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου, καὶ ἐπὶ τούτῳ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τὴν παρούσαν προσκλητήριον ἐπιστολήν».

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, νεύσασα διὰ τῆς χειρός, ἵνα τεθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον ὅπερ ἐβάσταζεν ὁ Δόμ-Τέστας χρυσόδετον φυλλάδιον, καὶ ἵνα καθεσθῶσιν, εἶπε μετὰ σπουδαίου ὕφους, ἐμφαίνοντος πατρικὴν ἀγάπην καὶ ἰλαρότητα :

— «Ἐὰν ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Ρώμης» καὶ ἐξ αὐτῆς ἀρυσάμεναι αἱ λοιπαὶ ἐφημερίδες δὲν ἐδημοσίεον τὴν τῆς Α. Μακαριότητος προσκλητήριον ἐπιστολήν εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ, ὡς λέγετε, οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καὶ ἐπομένως, ἐὰν ἠγνοοῦμεν τὸν σκοπὸν καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Α. Μακαριότητος, εὐχαρίστως ἠθέλομεν ἀποδεχθῆ ἡ γράμμα παρὰ τοῦ Πατριάρχου τῆς παλαιᾶς Ρώμης πεμπόμενον, προσδοκῶντες ν' ἀκούσωμεν νέον τι. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ διὰ τῶν ἐφημερίδων διαδοθεῖσα ἤδη προσκλητήριος ἐπιστολή ἐφανέρωσε τὰς ἀρχὰς τῆς Α. Μακαριότητος, ἀρχὰς ὅπως ἀπαδούσας εἰς τὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο μετὰ λύπης, ἅμα δὲ καὶ εἰλικρινείας λέγομεν πρὸς τὴν ὑμῶν Ὁσιότητα, ὅτι δὲν δυ-

«Ἄς ἔχουν ὁμως ὑπ' ὄψει τους οἱ τολμηταί, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, οὔτε τὴν ἀποστολήν της οὔτε τὰς ἱερωτάτας παρακαταθήκας μας, οὔτε τὴν μέχρι κεραίας παραφυλακὴν τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ καταπροδώσῃ ποτέ. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι **θ ρ η σ κ ε ἰ α Ἐ λ ε υ θ ε ρ ἰ α ς**. Καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν ἀποδεχόμεθα καὶ τὸν αἰσθανόμεθα οἱ Πανέλληνες. Καὶ διὰ τοῦτο, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας δὲν ὑπερεμάχησε πάντοτε ἀπλῶς τῆς Ἐλευθερίας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν διέσωσε μὲ χειμάρρους μαρτυρικῶν της αἱμάτων, ἐναντίον πάσης ἐξαναγκαζούσης καὶ ἐξωτερικῶς ἐπιβαλλομένης ἐξουσίας.

*

«Ἄς μὴ παρασύρῃ οὐδένα ἢ ἐπιδειχθεῖσα μέχρι σήμερον ἀνοχὴ πρὸς τὴν περιλάλητον Ἑτεροδικίαν. Καὶ ἄς μὴ συνάγουν συμπεράσματα, περὶ δῆθεν ἐλλείψεως εὐθιξίας καὶ ἠθικῆς ἐγερσιμότητος τοῦ λαοῦ μας.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὡς ἄλλως τε τοῦτο σαφῶς ἐδηλώθη, ὅτι «οὐ καταπεφρόνηται τὰ τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ ἀνθήσει τὰ τῶν ἀσεβῶν». Ἄν ὁμως, πλανώμενοι, προχωρήσῃ ἀσυνέτως, εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν Παπικῶν ἐπιδιώξεων, προειδοποιούμεν, ὅτι θὰ εὗρεθῶν πρὸ δυσαρέστων ἐντελῶς ἐκπλήξεων. Δὲν ἀπειλοῦμεν οὐδένα. Ἀπλῶς ἐπισημαίνομεν, ὅτι ἔχομεν Προκαθήμενον καὶ Ἱερὰν Σύνοδον ἀριστοπόνως ἀγρυπνοῦντας ἐπὶ τῶν Ἐπάλλξεων. «Αἰδοίους Ἠγεμόσι καὶ Ἀρχουσι καὶ πᾶσιν πιστοῖς». Καὶ στοιχοῦντας εἰς τὴν Ἐθνοσώτειραν ἐπιταγὴν τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ: «Φυλακτέον τὴν πίστιν ἢν παρελήφαμεν. Μὴ τις σκιάς καὶ ὀνειρούς λεγέτω. Οὐκ ἀρνησόμεθά σοι, φίλη Ὁρθοδοξία. Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν. Καὶ σοὶ ζῶμεν. Καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα. Εἰ δὲ καὶ καλέσει καιρὸς, καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα...».

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

νάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν οὔτε πρόσκλησιν τοιαύτην, οὔτε τὸ τοιοῦτο γράμμα τῆς Α. Μακαριότητος, ἐπαναλαμβάνον τὰς αὐτὰς πάντοτε ἀρχάς, ἀντιστρατευομένας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐυαγγελίου καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἡ Α. Μακαριότης, ποιησαμένη τὸ αὐτὸ διάβημα καὶ κατὰ τὸ 1848 ἔτος, προσεκάλεσε τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἀπάντησιν δι' ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς, καταδεικνυούσης ἀπλῶς καὶ σαφῶς τὴν ἀντίθεσιν τῶν ἀρχῶν τῆς Ρώμης πρὸς τὰς πατροπαράδοτους καὶ ἀποστολικὰς, καὶ οὐ μόνον οὐκ εὐαρεστησάσης, ἀλλὰ καὶ λυπησάσης τὴν Α. Μακαριότητα. Ὅτι δὲ ἀληθῶς δυσηρεστήθη τότε ἡ Α. Μακαριότης, ἀπέδειξεν ἐναργῶς ἡ παρ' αὐτῆς ἀνταπάντησις. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Α. Μακαριότης δὲν φαίνεται παρεκκλίνουσα τῶν ἐαυτῆς ἀρχῶν, οὔτε ἡμεῖς, θεία χάριτι, ἐξεκλίναμεν τῶν ἡμετέρων, διὰ τοῦτο οὔτε νέας λύπας στέρογομεν νὰ προπαρασκευάσωμεν αὐτῇ εἰς μάτην, οὔτε ἀναξέσαι παλαιὰς πληγὰς ἀνεχόμεθα, καὶ ἀνερεθίσαι μίση ἐσβεσμένα διὰ συζητήσεων καὶ λογομαχιῶν, αἵτινες ἀπολήγουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ρήξεις καὶ ἀπεχθείας, ἐν ᾧ ἑκάτεροι σήμερον, εἴπερ ποτέ, ἔχομεν ἀνάγκην εὐαγγελικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ συμπαιθείας διὰ τοὺς περιστοιχοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πολλοὺς καὶ παντοειδῆς κινδύνους καὶ πειρασμούς· οὔτε ἔστι δυνατὴ συνεννόησις καὶ συνδιάλεξις συνοδικῆ, μὴ ὑπάρχοντος κοινοῦ ὁρμητηρίου τῶν αὐτῶν ἀρχῶν. Καὶ ἄλλως δέ, ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι ἐπιτυχεστάτη καὶ ἀπαθεστάτη τῶν τοιούτων ζητημάτων λύσις ἐστὶν ἡ ἱστορικῆ. Ἐπειδὴ δηλαδή, ὑπῆρξεν Ἐκκλησία πρὸ δέκα αἰῶνων, τὰ αὐτὰ ἔχουσα δόγματα ἐν τε Ἀνατολῇ καὶ Δύσει, ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ καὶ τῇ νέᾳ Ρώμῃ, ἀναδράμωμεν ἑκάτεροι εἰς ἐκείνην καὶ ἴδωμεν, ὁπότεροι προσέθεντο ἢ ἀφείλον· ἐκκοπτέσθω ἢ προσθήκη, ἐὰν ὑπάρχη καὶ ὅπου ὑπάρχει προστεθείσθω τὸ ἀφαιρεθὲν, ἐὰν ὑπάρχη καὶ ὅπου ὑπάρχει καὶ τότε σύμπαντες ἀνεπαισθήτως εὐρεθησόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας, ὁπόθεν ἡ Ρώμη τῶν κάτω αἰῶνων μακρονομένη ἐπὶ μᾶλλον ἀρέσκειται νὰ πλατύνη τὸ χάσμα διὰ νέων αἰεὶ δογμάτων καὶ θεοπισμάτων, ἐκτρεπομένων τῆς ἱεραῆς παραδόσεως».

— Ὁ Δὸμ-Τέστας: «Ὅποιος τινὰς ἐννοεῖ διαφωνούσας ἀρχὰς ἢ ἡμετέρα Ἀγιότης;»

— Ὁ Πατριάρχης: «Ἴνα παραλίπωμεν τὰ

καθέκαστα, ἡμεῖς, ἐφ' ὅσον ὑπάρξει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν τῇ ὅλῃ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ἐπίσκοπός τις ἀρχῶν καὶ κεφαλὴ ἄλλη καὶ ἄλλος παρὰ τὸν Κύριον· ὅτι Πατριάρχης τις ὑπάρχει ἀλάθητος καὶ ἀναμάρτητος ὁμῶν ἀπὸ καθέδρας, καὶ ὑπέρτερος τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐν αἷς ἐνεστί τὸ ἀλάνθαστον, συμφωνούσαις τῇ Γραφῇ καὶ τῇ ἀποστολικῇ Παραδόσει· ἢ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ὑπῆρξαν ἄνισοι πρὸς ὕβριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ φωτίσαντος ἐπίσης τοὺς πάντας· ἢ ὅτι οὗτος ἢ ἐκεῖνος ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ Πάπας ἔσχον τὰ πρεσβεῖα τῆς ἑδρας οὐκ ἀπὸ συνοδικοῦ καὶ ἀνθρωπίνου, ἀλλ' ἐκ θείου, ὡς λέγετε, δικαίου, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια».

— Ὁ δ' Ἀββᾶς: «Ἡ Ρώμη οὐδόλως προτίθεται νὰ μεταβάλῃ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς».

— Ὁ β' Ἀββᾶς: «Ἐπειδὴ ἡ Φλωρεντινὴ Σύνοδος ἀνακρίνασα τὰ τοιαῦτα ἤνωσε τὰς δύο Ἐκκλησίας, ὑπελείφθησαν δέ τινας ἔξω τῆς ἐνώσεως, τοῦτους προσκαλεῖ ὁ ἅγιος Πατὴρ εἰς τὴν προσεχῆ οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἵνα καὶ οὗτοι πληροφορηθέντες ἐνωθῶσιν».

— Ὁ Πατριάρχης: «Πόσα ἐρρέθησαν καὶ ἐγράφησαν κατὰ τῆς Φλωρεντινῆς Συνόδου, μόνον ἀπαίδευτος ἄνθρωπος ἐνδέχεται ν' ἀγνοῇ, ἢ δὲ ἡμετέρα Ὁσιότης οὐκ ἔστι ἐκ τοῦ κύκλου τούτου. Καὶ ἤδη ἀπὸ τῆς τελευταίας συνεδριάσεως τοῦ κατηναγκασμένου ἐκείνου συνεδρίου, ἀρξαμένων τῶν ἀντεγκλήσεων, ἀπέθανεν ἡ βεβιασμένη ἐνωσις εἰς τὰ σπάργανά της. Συνέδριον, συγκροτηθὲν διὰ λόγους πολιτικούς, λόγους καθαρῶς γῆϊνου συμφέροντος, καὶ ἀπολήξαν εἰς συμπέρασμα ἐπιβληθὲν πρὸς καιρὸν ὀλίγοις τισὶ τῶν ἡμετέρων διὰ λιμοκτονίας καὶ πάσης βίας καὶ ἀπειλῆς ὑπὸ τοῦ τότε παπεύοντος, τοιοῦτο συνέδριον οὐδὲ τοῦ ὀνόματος τῆς Συνόδου ἐστὶν ἄξιον. Καθ' ἡμᾶς, οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία καὶ ἀληθινὴ καθολικότης ἐστὶ καὶ λέγεται ἐκεῖνο τὸ ἅγιον καὶ ἀκήρατον σῶμα, ἐν ᾧ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὑλικοῦ πληθυσμοῦ αὐτοῦ, συγκεφαλαιοῦται ἀγνή ἢ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡ πίστις πάσης τοπικῆς Ἐκκλησίας, στηριχθεῖσα καὶ βασανισθεῖσα ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰῶνων, ἐν οἷς οἱ Πατέρες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως καὶ αἱ ἑπτὰ καὶ μὴναι οἰκουμενικαὶ καὶ ἀγιώταται καὶ πνευματο-

κίνητοι Σύνοδοι φθέγγονται ἐν καὶ τὸ αὐτὸ οὐράνιον φθέγμα τοῦ Ἐὐαγγελίου ἐκεῖναι αἱ Σύνοδοι καὶ ἐκεῖνοι οἱ σεβάσμοι Πατέρες, ὧν γνωστὰ τοῖς πᾶσιν εἰσὶ τὰ συγγράμματα, γινέσθωσαν ὁ ἄπταιστος καὶ ἀσφαλὴς ὁδηγὸς παντὸς Χριστιανοῦ καὶ Ἐπισκόπου τῆς Δύσεως, τοῦ εἰλικρινῶς ποθοῦντος καὶ ζητοῦντος τὴν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνοί εἰσι τὸ ὑπέριστα κριτήριον τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας· ἐκεῖνοί εἰσιν ἡ ἀσφαλὴς ὁδός, ἐφ' ἧς δυνάμεθα νὰ συναντηθῶμεν ἐν τῷ ἁγίῳ φιλήματι τῆς δογματικῆς ἐνώσεως. Πᾶς δὲ ὁ ἐκτὸς τῆς τροχιάς ἐκείνης περιπορευόμενος θεωρηθῆσεται παρ' ἡμῶν ἔκκεντρος καὶ ἀναρμόδιος εἰς τὸ συγκεντρωθῆσαι περὶ ἑαυτὸν τὰ μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰ δὲ τυχὸν ἐνιοι τῶν δυτικῶν ἐπισκόπων, ἔχοντες ἀμφιβολίαν περὶ τινῶν δογμάτων αὐτῶν, θέλουσι νὰ συνέλθωσι, συνερχέσθωσαν καὶ ἀναθεωρεῖσιν αὐτὰ καθ' ἡμέραν, εἰ βούλονται. Ἡμεῖς οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχομεν περὶ τῶν πατροπαράδοτων καὶ ἀναλλοιώτων δογμάτων τῆς εὐσεβείας. Καὶ ἄλλως δέ, ὡς σεβάσμοι Ἀββάδες, περὶ οἰκουμενικῆς Συνόδου ὄντος τοῦ λόγου, δὲν διαφεύγει βεβαίως τὴν μνήμην ἡμῶν, ὅτι αἱ οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἄλλως πως συνεκροτοῦντο, ἢ ὅπως ἤδη διεκήρυξεν ἡ Α. Μακαριότης. Ἐὰν ὁ τῆς Ρώμης Μακαριώτατος Πάπας ἠσπάζετο τὴν Ἀποστολικὴν ἰσοτιμίαν καὶ ἰσαδελφίαν, ἔπρεπεν, ὡς ἐν ἴσοις ἴσος τὴν ἀξίαν καὶ πρῶτος τῇ τῆς ἑδρας τάξει, κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον, ν' ἀπευθύνῃ γράμμα ἰδιαιτέρον πρὸς ἕκαστον τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Συνόδων τῆς Ἀνατολῆς, οὐχ' ἵνα ἐπιβάλλῃ ἐγκυκλίως καὶ δημοσιογραφικῶς, ὡς πάντων ἄρχων καὶ δεσπότης, ἀλλ' ἵνα ἐρωτήσῃ ἀδελφοὺς ἀδελφός, ἰσοτιμὸς τε καὶ ἰσοβάθμιος, εἰ συνεγκρίνουσι, ποῦ καὶ πῶς καὶ ὁποίας ἱερᾶς Συνόδου τὴν συγκρότησιν. Τοῦτων οὕτως ἐχόντων, ἡ ἀναδραμεῖσθε καὶ ὑμεῖς εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὰς οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἵνα ἱστορικῶς κατορθωθῇ ἢ παρὰ πάντων ποδομένη ἀληθῆς καὶ Χριστοσύλλεκτος ἔνωσις, ἢ πάλιν ἀρκεσθῆσόμεθα εἰς τὰς ἡμῶν διηνεκεῖς προσευχὰς καὶ δεήσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, τῆς εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως. Ἐν δὲ τοιαύτῃ περιπτώσει μετὰ λύπης διαβεβαίωμεν ὑμῖν, ὅτι περιττὴν καὶ ἄκαρπον νομίζομεν τὴν τε πρόσκλησιν καὶ ὅπερ συνεπιφέρετε ἐπιστολιμαῖον τοῦτο φυλλάδιον».

— Ὁ δ' Ἀββάς: «Δύναται ἄρα γε μόνῃ ἡ προσευχὴ νὰ κατορθώσῃ τὴν ἔνωσιν; Ἀσθενοῦντός τινος ἀνθρώπου, εἰ καὶ ἀπεκδεχόμεθα τὴν θεραπείαν αὐτοῦ παρὰ Θεοῦ καὶ ἐπὶ τούτοις ἀπευθύνομεν ἔκτενεῖς εὐχὰς καὶ δεήσεις, ὅμως οὐ λείπομεν νὰ προμηθεύσωμεν αὐτῷ καὶ ἰατρὸν καὶ ἰατρικά».

— Ὁ Πατριάρχης: «Περὶ θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν νοσημάτων τοῦ λόγου ὄντος, μόνος ὁ παντογνώστης καὶ τῆς ἑαυτοῦ Ἐκκλησίας θεμελιωτῆς καὶ τελειωτῆς Χριστὸς ὁ Κύριος γινώσκει ἀκριβῶς τίς ὁ νοσῶν καὶ κατὰ πόσον νοσεῖ, καὶ ὁποῖον τὸ εἶδος τῆς νόσου καὶ ὁποῖον τὸ κατάλληλον φάρμακον. Διὰ τοῦτο πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἀνάγκη πᾶσα προσευχῆς, καὶ προσευχῆς θερμῆς καὶ ἀδιαλείπτου, πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν, τὴν Αὐτοαγάπην, ἵνα τοῖς πᾶσιν ἐμπνεύσῃ τὰ θεοφιλή καὶ σωτήρια».

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐνετείλατο τῷ παρακαθημένῳ καὶ ἐρμηνεύοντι τοὺς λόγους αὐτοῦ Γαλλιστὶ Μεγ. Πρωτοσυγκέλλῳ, ἵνα λαβὼν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρον τὸ φυλλάδιον ἐπιστρέψῃ αὐτὸ εἰς τὸν δόντα τοποτηρητὴν τοῦ Κ. Βρονόνη. Καὶ οὕτως οἱ ἀναστάντες καὶ ἀποδόντες τὸν ἀνήκοντα σεβασμὸν καὶ φιλοφρόνως ἀντιχαιρετήθentes ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐξῆλθον, καὶ συνοδευθέντες ἕως τῆς κλίμακος ὑπὸ τοῦ Μεγ. Πρωτοσυγκέλλου ἀπῆλθον».

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

Τὴν 31 Ἰουλίου 323 μ. Χ. διὰ τῆς νίκης του εἰς Ἀδριανούπολιν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καθίστατο Μονοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς.

— Τὴν 5 Ἰουλίου 325 μ. Χ. συγκροτεῖται ἐν Νικαίᾳ ἡ πρώτη συνεδρίασις τῆς Α' οἰκουμενικῆς Συνόδου.

— Τὴν 16 Ἰουλίου 1054 διὰ τῆς ἀποθέσεως ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Πάπα, συντελεῖται τὸ ὀριστικὸν σχίσμα μεταξύ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας.

— Τὴν 5 Ἰουλίου 1439 ὑπογράφεται ἐν Φερράρα ὁ ἐνωτικὸς ὅρος μεταξύ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, οὐδέποτε ἰσχύσας.

— Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1588 ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας ἀφικνεῖται εἰς Μόσχαν, ὅπου τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς Ἰωβ ἀναγορεύει Ἐπίσκοπον πάσης Ρωσσίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἱστορικὰς ὄντως ἡμέρας διήλθεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν προπαραλθοῦσαν ἐβδομάδα.

Ἐθνικοί, ὡς ἐλέγετο, λόγοι, ἐπέβαλον τὴν σύναψιν διπλωματικῶν σχέσεων (Κογκορδάτου) μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βατικανοῦ.

Καὶ ὑπῆρχον μὲν καὶ ἐνδείξεις καὶ πληροφορίες περὶ τούτου, οὐδεμία ὅμως εἶχεν ἐκδηλωθῆ σαφῆς πρόθεσις. Πάντως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν, εἶχεν ἤδη συγκαλέσει, ἐκ λόγων προνοίας, τὴν 4ην Ἰουλίου ἐκτάκτως τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Ὡς δὲ τότε ἀνεκoinώθη, ἐγένετο κατὰ τὴν συνεδρίαν ἐκείνην μακρὸς λόγος περὶ τῆς ἀσκουμένης ἐν Ἑλλάδι ξένης θρησκευτικῆς προπαγάνδας. Ἐξουσιοδοτήθη δὲ ὁμοφώνως παρ' Αὐτῆς ὁ Μακαριώτατος, ὅπως λάβῃ οἰκoθεν τὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο μέτρα. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ συγκαλέσῃ ἐκ νέου τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

Εὐθὺς δέ, ὡς ἐξεδηλώθη ἀρμοδίως ἡ Κυβερνητικὴ πρόθεσις, ὁ ἐκλευκανθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας Μ. Ἀρχιεπίσκοπος, ραγδαίως καὶ μετὰ ἀποφασιστικότητος ἐνεργῶν, συνεκάλεσε τὴν σχολάζουσαν λόγῳ τῶν θερινῶν διακοπῶν Ἱερὰν Σύνοδον, ἵνα αὕτη, ὡς φορεὺς τῶν μυχιαϊτάτων παραδόσεων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, λάβῃ τὰς ἐνδεικνυόμενας ἀποφάσεις. Εἰς τὴν οὕτω δὲ ἐκτάκτως συγκληθεῖσαν Ἱερὰν Σύνοδον, λόγῳ τῆς μεγίστης σπουδαιότητος τοῦ ζητήματος, παρεκάθησαν καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες ἐναυῦθα, ὡς καὶ τινες πλησιόχωροι Ἱεράρχαι.

Οὕτω τῇ 18ῃ Ἰουλίου, ἡμέρᾳ Τετάρτῃ καὶ ὥρα 9 π.μ. ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου συνήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, μετὰ τῶν ἐν Ἀθήναις παρευρεθέντων Ἀρχιερέων, εἰς συνεδρίαν, προσκλήσει τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου. Κατ' αὐτὴν παρευρέθησαν: οἱ Σεβ. Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Χρυσόστομος, Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιος, Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. Προκόπιος, Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Κωνσταντῖνος, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Ἱερόθεος, Χαλκίδος κ. Γρηγόριος, Πατρῶν κ. Θεόκλητος, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανός, Κορινθίας κ. Προκόπιος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, Κασσανδρείας κ. Καλλίνικος, Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομος, Λαρίσης κ. Δημήτριος, Ἄρτης κ. Σεραφεῖμ, Λήμνου κ. Διονύσιος καὶ Κυθήρων κ. Μελέτιος. Ὡσαύτως παρευρέθη καὶ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μέμελης, τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου μὴ προσελθόντος, ἅτε ἀπουσιάζοντος.

Μετὰ μακρὰν καὶ λίαν ἐμπεριστατωμένην ἄμα δὲ καὶ ἱστορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Μακαριωτάτου ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ ἐνημέρωσιν ὑπ' αὐτοῦ τῶν Σεβ. συνέδρων

περὶ τῶν διαμειφθέντων μετὰ τῆς Μακαριότητός Του καὶ τῶν ἀρμοδίων Κυβερνητικῶν παραγόντων, ἕκαστος τῶν συμμετασχόντων τῆς συνεδρίας Σεβ. Ἱεραρχῶν ἀνέπτυξε τὰς ἀπόψεις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος. Πάντες οἱ Ἱεράρχαι, συμφωνοῦντες μετὰ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁμοφώνως ἀπεφάνθησαν κατὰ τῆς συνάψεως οἰασδήποτε μορφῆς συμφωνίας μετὰ τοῦ Βατικανοῦ, ὡς ἐπιζημίας εἰς τε τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ὀρθόδοξον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν. Τὰς ἀπόψεις αὐτῶν οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι ἐστήριζαν ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν δεδομένων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ σχίσματος τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ καθεξῆς, καὶ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῶν Παπῶν ἔναντι τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τὴν ἐπομένην, 19ην Ἰουλίου, συνεδρίασε καὶ αὐθις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Παρέστη δὲ περὶ τὸ τέλος τῆς συνεδρίας καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐξοχώτατος Ὑπουργὸς κ. Ε. Ἀβέρωφ-Τοσίτσας, ὅστις ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ σεβασθῇ πᾶσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς συνεδρίας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέδωκε τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, μετὰ τῶν ἐν Ἀθῆναις παρεπιδημοῦντων Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, συνέχισε καὶ σήμερον τὴν ἀπὸ χθὲς ἀρξαμένην συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς συνάψεως διπλωματικῶν σχέσεων μετὰ τοῦ Βατικανοῦ, ἀπεφάσισε δὲ ὅπως ἐμμένῃ εἰς τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους παραδόσεων, ἀποκρούουσα πᾶσαν σύναψιν οἰασδήποτε μορφῆς διπλωματικῶν σχέσεων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας μετὰ τοῦ Βατικανοῦ».

Κατὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην στιγμήν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ποδηγετουμένη ὑπὸ τὴν σοφὴν καὶ πεπνυμένην καθοδήγησιν τοῦ προκαθημένου Αὐτῆς Προέδρου κ. Δωροθέου, εὔρε σύμφωνον καὶ θερμὸν συνήγαρον καὶ συμπαραστάτην τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὸν Ἑλληνικὸν τύπον.

Οὕτω διὰ τὰ περιορισθῶμεν εἰς ὀλίγας κρίσεις ἐκ τοῦ τύπου, ἡ «Καθημερινὴ» γράφει:

«Ἀνεφέρθη, ὅτι ἡ σύναψις τοῦ Κογκορδάτου θὰ διηκολυνε τὴν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῶν Κυβερνήσεων τῶν Καθολικῶν Λατινοαμερικανικῶν χωρῶν τῆς Κυπριακῆς ὑποθέσεως. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σαφῶς ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἰδέαν τῆς συνάψεως Κογκορδάτου καὶ οὐδεὶς ἀντικειμενικὸς λόγος συνιστᾷ τὴν σύναψιν ταυ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὸ θέμα τῆς Κύπρου εἶναι πολὺ ἀμφίβολον ἂν, καὶ διδομένη, θὰ δυναθῇ νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς Κα-

ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΧΙΣΜΑ *

Και σήμερα τί γίνεται; Και σήμερα δὲν ἐκδηλοῦται ἀγάπη. Ἡ φρασεολογία τοῦ ἐξοχ. Παπικοῦ ἀντιπροσώπου ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, Ἀρχιεπισκόπου Ἀμλέτου Σικονιάνη, ἐν τῷ μελετήματι αὐτοῦ, ὅπερ μοι ἀπεστέιλατε, δὲν φανερώνει ἀγάπην. Διότι, ὁμιλῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐχαριστιακοῦ Συνεδρίου τῶν Δυτικῶν Ἑλληνορθόμων ἐν Σικάγῳ τῷ 1941, δὲν φαίνεται σεβόμενος τὴν πολιὰν ἀρχαιότητα τοῦ Ἀνατολικοῦ Λειτουργικοῦ ρυθμοῦ. Ἀναφερόμενος εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἐπικλήσεως χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς «δογματικὴν πλάνην» τῆς Σχισματικῆς Ἀνατολῆς¹. Ὁμιλῶν πρὸς χριστιανούς Δυτικούς μὲν, ἀλλὰ σεβομένους τὸν λειτουργικὸν ρυθμὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ οἱ Πατέρες αὐτῶν, ἴσως δὲ καὶ οἱ ἴδιοι, ἔλαβαν τὸ χάρισμα τῆς υἰοθεσίας, καλλιεργεῖ τὴν ἀγάπην, ὅταν ἀποκαλῆ τὴν Ἐπίκλησιν «δογματικὴν πλάνην»; Ἄλλ' ἀσφαλῶς γνωρίζει, ὡς μελετητῆς τῆς Ἱστορίας, ὅτι ἡ Ἐπίκλησις εἶναι στοιχεῖον, ὅπερ χαρακτηρίζει τὰς ἀρχαίας Λειτουργίας, ἀπὸ τῆς Λειτουργίας τῆς ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Παραδόσει τ.ῷ ἱεροῦ Ἰππολύτου καὶ τῆς Λειτουργίας τοῦ ὀγδόου βιβλίου τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν μέχρι τῶν Λειτουργιῶν τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. «Καὶ ποιήσον, τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον τίμιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου, τὸ δὲ ἐν τῷ Ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου, μεταβαλὼν τῷ Πνεύματί Σου τῷ

Ἀγίῳ». Ἐπλανήθη ἡ Ἀρχαία Ἐκκλησία ἐν τῇ Λατρείᾳ αὐτῆς; Τὰ Κυριακὰ Λόγια: «Λάβετε φάγετε, τοῦτό ἐστὶ τὸ σῶμά μου...» καὶ «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτό ἐστὶ τὸ αἷμά μου», ἀναμφιβόλως ἔχουν τὴν θέσιν των, ὄντως σπουδαίαν θέσιν ἐν τῷ κανόνι τῆς Λειτουργίας. Οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Διάδοχοί των ἐτοποθέτησαν τὰ Λόγια ὡς δεῖγμα ἐνωτικῶν τῆς πρώτης μετὰ τῆς τελουμένης Λειτουργίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, τὸ μέρος τῆς Λειτουργίας τὸ περιέχον τὰ Λόγια λέγεται Ἀναφορά, ἐπειδὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θείας Λειτουργίας. Ἄλλ' ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἀναφορά ἢ βεβαίως δὲν τελειοῖ τὰ στοιχεῖα τοῦ Μυστηρίου ἀνευ τῆς Ἐπικλήσεως. «Καὶ ποιήσον, τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον τίμιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου, τὸ δὲ ἐν τῷ Ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου, μεταβαλὼν τῷ Πνεύματί Σου τῷ Ἀγίῳ». Ἐάν ἡ χρῆσις τῆς ἱστορικῆς ἀναφορᾶς ἦτο ἀρκετὴ οἱ ἀρχαῖοι Πατέρες θὰ τὸ ἐγνώριζον. Ἦτο λοιπὸν πλάνη τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας, μὴ γνωρίζουσης, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ὑπαρξιν μαγικῆς δυνάμεως εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν Κυριακῶν Λογίων πρὸς τελείωσιν τοῦ Μυστηρίου; Αὐτὸ φαίνεται, ὅτι ἐννοεῖ ὁ Παπικὸς Δελεγαῆτος καλῶν τὴν Ἐπίκλησιν «δογματικὴν πλάνην». Βλέπετε, Σεβασμιώτατε, εἰς ποῖα ἄκρα φθάνομεν προσπαθοῦντες ἀνευ τῆς ἀγάπης νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὰς διαφορὰς μας; Ἀποδεικνύομεν ἑαυτοὺς μὴ σεβομένους ἀκόμη καὶ τοὺς Ἀγίους, διότι Ἄγιοι συνέθεσαν τὴν Λειτουργίαν.

Καὶ σήμερα ἐπαναλαμβάνομεν τὸ ἴδιον. Ἐν ᾧ οἱ κήρυκες τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀθεΐας παρουσιάζουν

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 263.

1. The Eastern rites, by Am. G. Ciconiani, σελ. 5.

θολικὰς Κυβερνήσεις τῶν χωρῶν τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. Ἄπλῳς θὰ μείνωμεν εἰς τὸ τέλος μὲ τὸ Κογχορδάτον» (19 Ἰουλίου 1956).

Τὸ «Βῆμα» τονίζει ὅτι :

«Ἡ ἀπόφασις αὐτῆ (τῆς Ἱερᾶς Συνόδου) πρέπει νὰ εἶναι σεβαστὴ καὶ ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ τὴν Κυβέρνησιν». Καὶ συνεχίζει: «Μία κατάσταση καχυποψίας, μάλιστα δὲ καὶ ἐχθρας μεταξύ Ὀρθοδόξιας καὶ Καθολικισμοῦ, χρονολογουμένη ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Βυζαντίου, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἀρθῆ μέσα εἰς μίαν ἡμέραν μὲ οἰαδήποτε ἀνταλλάγματα» (20 Ἰουλίου 1956).

Τέλος ἡ «Ἐστία» παρατηρεῖ :

«Ἡ Ἐκκλησία ὀρθότατα δὲν ὑπέκυψεν εἰς καμίαν πίεσιν καὶ εἰς καμίαν, Κύριος οἶδε, πῶς καρυκευμένη σκοπιμότητα» (19 Ἰουλίου 56).

Τοιοῦτοτρόπως διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν Ἱεραρχῶν αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ σοφοῦ αὐτῆς οἰακιστῆρος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, διερμηνεύουσα τὴν κοινὴν γνώμην τοῦ Ὀρθοδόξου αὐτῆς πληρώματος εὐρέθη εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς καὶ ἔλαβε τοιαύτην ἀπόφασιν, ὥστε δικαίως αὕτη νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἱστορικὴ καὶ ἥτις θὰ συγκαταριθμηθῆ εἰς τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἱστορικὰς ἀπαντήσεις ἄλλων ἱεραρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας!

ΠΕΡΙ ΚΟΝΚΟΡΔΑΤΟΥ

Ἐπὶ τὸν ἄνω τίτλον ἡ ἐφημερὶς «Καθημερινὴ» ὡς ἐξῆς σχολιάζει (24 Ἰουλίου) τὰς κρίσεις τοῦ Ἰταλικοῦ Πρακτορείου «Ἄνσα» ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος :

«Αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἰσχυρίζεται τὸ Ἰταλικὸν πρακτορεῖον «Ἄνσα», ἐξ ἀφορμῆς τοῦ κἀκιστα ἀνακινήθέντος θέματος περὶ Κογκορδάτου, ὅτι, δηλαδή, ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπιθυμεῖ οἰαδήποτε συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀβάσιμα. Δὲν ὀπάρχει θέμα πολιτικῆς συμφωνίας μεταξὺ πνευματικῶν ἰδρυμάτων ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι. Μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπάρχουν διαφοραὶ ἢ συμφωνίαι ἐπὶ πνευματικῶν καὶ μεταφυσικῶν θεμάτων, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ ἰδιοῦ μας δόγματος, πάντοτε ἐπεθύμησαν τὴν ἄρσιν τῶν διαφορῶν καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ τῆς ὁποίας καὶ προσεύχονται οἱ ἱερεῖς των. Ἐν-χῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐάν ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία, ἐγκαταλείπονσα τὰς παλαιὰς καὶ ἀνεπιτυχεῖς τῆς φιλοδοξίας, ἔτειεν εἰλικρινῶς χεῖρα συνεννόησεως πρὸς ἅσας τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας—Ὀρθοδόξους καὶ Προτεσταντικὰς».

ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀξιολίμητον συνεργασίαν, ἡμεῖς οἱ ἐπαγγελόμενοι τοὺς κήρυκας τῆς Θρησκείας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας κρυπτόμεθα ὅπισθεν ἀντιχριστιανικῶν τυπικότητων, κρατοῦμεν ἑαυτοὺς εἰς ἀπόστασιν, ἄνευ ἐκδηλώσεως ἀγάπης, ἀφοῦ οὔτε κἀν ἑορτίους ἐπιστολάς φιλίας καὶ κοινωνίας χαρᾶς καὶ θλίψεως δὲν ἀνταλλάσσομεν.

Ἀναφερόμενος εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς Ρώμης πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ δι' ἑναρξιν συνεργασίας καὶ συννεοήσεως, τονίζετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ Ὑμῶν τὸ γεγονός, ὅτι αἱ προσκλήσεις τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 9ου καὶ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ 13ου καὶ πάντων μέχρι τοῦ Πίου τοῦ 12ου ἀπερρίφθησαν ἀπὸ μέρους τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἡ πρόσκλησις τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 9ου τόσον ἀπὸ ἀπόψεως τάξεως, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου ἦτο ἀσύμφωνος πρὸς τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων. Ἴδου τὰ γεγονότα.

Τῇ 3ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1868 ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ β' εἰσέδεχθη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς ἀκρόασιν τοὺς ἀποσταλέντας Μοναχοὺς κομιστάς τῆς προσκλήσεως τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 9ου διὰ τὴν Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ. Ἀλλ' ὡς παρετήρησεν ὁ Πατριάρχης τὸ περιεχόμενον τῆς προσκλήσεως εἶχε δημοσιευθῆ εἰς τὰς ἐφημερίδας πρὶν ἢ παραδοθῆ. Ἐπειτα αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι δὲν καλοῦνται ἀποφάσει μόνον ἐνὸς Πατριάρχου, τοῦ τῆς Ρώμης, ἀνευ συννεοήσεως καὶ συγκαταθέσεως τῶν ἄλλων ὁμοτίμων καὶ ἰσοβαθμίων Πατριαρχῶν. Ἐτονίσθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῆ ἐπὶ ὕβρει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἄνισοι, μήτε ὅτι ὑπάρχει Ἐπίσκοπος Ἐπισκόπων, μήτε ὁ Πατριάρχης ἢ ὁ Πάπας ἔσχον πρεσβεῖα ἕδρας οὐχὶ ἀπὸ συνοδικοῦ καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου θεσπισθέντα, ἀλλὰ Θεῷ Δικαίῳ, ὡς διατείνονται οἱ Δυτικοί, διὰ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ρώμης¹.

Τὴν ἰδίαν τύχην εἶχε καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ Λέοντος τοῦ 13ου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλει τὴν 20ῃν Ἰουνίου τοῦ 1894 τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς ἔνωσιν. Καὶ τοῦτο, διότι διὰ τῆς ἐνώσεως δὲν ἠγνόει ἐνότητα ἐν τῇ πίστει, ὡς αὕτη ὑπῆρχε πρὸ τοῦ Σχίσματος, ἀλλ' ὑποταγὴν ἐν τῇ διοικήσει. Δὲν ἐζήτηι συνεργασίαν καὶ ἰσοτιμίαν τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Παραδόσεων καὶ ἐθίμων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὡς ἄκρου Ἀρχιερέως, δυναμένου νὰ ἀποφαινηται ὡς ἀνώτερος ὁμιλῶν πρὸς κατωτέρους².

Οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, μελετῶντες τὰ ἐγγράφα τῶν Παπῶν καὶ τὰς διοικητικὰς αὐτῶν ἀξιῶσεις δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ διακρίνουν τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης ὡς συνάδελφόν των, ὡς τὸν primus inter pares, ὡς ἐγνώρισαν αὐτὸν αἱ οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὅντινα ὀρθοδοξοῦντα ἀνεγνώριζαν ὡς στόμα τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Πέτρου, κακοδοξοῦντα δὲ ἀνεθεμά-

τιζον ὡς τὸν Ὀνώριον καὶ Λιμπέριον καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Μάρκελλον ὡς ἀποστατήσαντα εἰς τὴν πλάνην τῶ εἰδῶλων. Διὰ τοῦ τύπου τῶν προσκλήσεων καὶ διὰ τῶν ἄλλων ἐγγράφων καὶ διὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Παπικοῦ πρωτοκόλλου, περὶ γονυκλισίας τῶν ἄλλων Ἐπισκόπων πρὸ τοῦ Πάπα, παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ὁ Πάπας διάφορος, ἢ μᾶλλον ἀγνώριστος, ὡς ζητῶν ἀσυζητητὴ τὴν εἰς αὐτὸν ὑποταγὴν καὶ ὡς κηρύσσων ἑαυτὸν κέντρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς ἀλάθητον. Δὲν θὰ ἀπέριπτον τὰς προσκλήσεις οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, ἐὰν οἱ Πάπαι ἢ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν ἐνεφοροῦντο ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Πάπα Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Α', τοῦ Διαλόγου, ὅστις, ἀναγνωρίζων ἑαυτὸν ὡς τὸν πρῶτον Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας, ἠρνεῖτο νὰ θεωρῆται Ἐπίσκοπος τῶν Ἐπισκόπων, ἀλλ' ἀδελφὸς ἰσότητος καὶ ἰσοβάθμιος.

Καὶ σήμερον, ἐὰν ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἐπέθει τὴν ἔνωσιν, ὡς αὕτη ὑπῆρχε πρὸ τοῦ σχίσματος, θὰ ἔδει ἡ Α. Ἁγιότης ὁ Πάπας Πίος ὁ 12ος νὰ καλέσῃ τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς ὡς πρῶτος μεταξύ ἴσων διὰ νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτῶν τὴν κατάστασιν, ἥτις ἐδημιουργήθη μετὰ τὸ 1054 πρὸς βλάβην τῆς προόδου τῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργίαν μεγάλων δεινῶν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ποῖος Πατριάρχης θὰ ἀπέριπτε τοιαύτην ἀδελφικὴν πρόσκλησιν, ἐρειδομένην ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ δεικνύουσαν σεβασμὸν πρὸς τὰς σεβασμίας Παραδόσεις τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων; Ποῖος θὰ ἔλεγεν ὅχι εἰς τοιαύτην ἀγγελικὴν πρότασιν, ζητοῦσαν τὴν ἀπαρχὴν φιλικῶν σχέσεων μεταξύ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως; Ποῖος θὰ ἔστρεφε τὰ νῶτα, ὅταν ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφοσύνης ζητεῖ συνεργασίαν καὶ ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὠραίου ὄνειρου πρὸς ἔνωσιν, τὴν ὁποίαν σφοδρῶς ἐπιθυμοῦν καὶ τὰ δύο μέρη;

Εἶναι γεγονός, ὅτι τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτὴν τῆς ἐγκαρδιότητος καὶ ἀδελφοσύνης καὶ φιλίας δὲν εὐνοεῖ ἢ ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ δημιουργηθεῖσα Οὐνιτικὴ κίνησις, ἥτις, ὡς συνειδητὴ ἢ ἀσυνειδητος ἀνταπόκρισις τῆς εὐθύνης αὐτοῦ διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ σχίσματος, σκοπὸν ἔχει νὰ εὕρῃ δι' ἑαυτῆς λύσιν καὶ τρόπον ὑπαγωγῆς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Δυτικὴν ἐξουσίαν του.

Γράφετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ Ὑμῶν, ὅτι ἀπὸ τὸ 1862 ὑπάρχει παρὰ τῷ Πάπα δρῶσα καὶ μελετῶσα τὰς Ἀνατολικὰς ὑποθέσεις «ἡ ἰσχυρὰ» ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν ὑποθέσεων ἐπιτροπὴ. Ἀλλ' ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν εἶναι αὕτη καὶ πλουσία εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ οἶαν ἔνωσιν σχεδιάζει μετὰ τῆς Ἀνατολῆς, δεδομένου, ὅτι δὲν ἐπιδιώκει τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀρχαίας τάξεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὑποταγὴν τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Δύσιν, ἢ ὡς λέγομεν ρωμαϊκοῦ τρόπου ἔνωσιν. Ἡ ὑπαρξις αὐτῆς καὶ ἡ δραστηριότης ἀπομακρύνει ἔτι μᾶλλον ἀπ' ἀλλήλων τοὺς χριστιανικοὺς θρησκευτικῶς καὶ κοινωνικῶς.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἐπιτυχιῶν τῆς Οὐνιτικῆς κινήσεως, τὰς ὁποίας παραθέτει ἐν τῇ ἐπιστολῇ Αὐτῆς ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης δύναμαι νὰ ἀναφέρω

1. Ἱ. Καρμίρη, Δογματικὰ Βιβλία, τόμ. II, σελ. 927.
2. Αὐτόθι σελ. 932.

γεγονότα, άτινα παρουσιάζουν πάν άλλο ή έπιτυχίαν τής κινήσεως ταύτης. Από τὸ 1936 μέχρι σήμερα, άνευ ούδεμιᾶς υποκινήσεως τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, μόνον ἐν Ἀμερικῇ περί τὰς 75 χιλιάδας Οὐνίται ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μητέρα των Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, δύο δὲ νέοι Ἐπίσκοποι, ὁ Ἀγαθονικεῖας Ὁρέστης καὶ ὁ Εὐκαρπίας Μπογδάν ανέλαβον τὴν εὐθύνην, ὑποδειχθέντες ὑπὸ τοῦ Ποιμνίου των καὶ ἐκλεγέντες ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς διαποικιάσεως τῶν ἐπιστραφέντων Ὁρθοδόξων Καρπαθορρώσων καὶ Οὐκρανῶν. Αἱ ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ κήμερῆσαι ἐπανενώσεις μετὰ τῆς Ρώμης», ὡς γράφετε, δὲν εἶναι ἐνδεικτικαὶ τοῦ βάθους τῆς πίστεως, ἀλλὰ τοῦ διηνεκῶς αὐξανομένου πολιτικοῦ φόβου καὶ ἀποτέλεσμα τῶν βοηθημάτων, τὰ ὅποια ἀφειδῶς προσφέρει ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία πρὸς τοὺς δυστυχεῖς πρόσφυγας καὶ τὰ θύματα τοῦ φόβου καὶ τῶν πολιτικῶν διωγμῶν. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ διδῆ κανεὶς πίστιν εἰς στατιστικὰς καὶ εἰδήσεις σχετικὰς μετὰ τοιοῦτου εἶδους ἔνωσιν.

Δὲν φαντάζομαι, ὅτι διαφεύγει τῆς προσοχῆς Ὑμῶν τὸ γεγονός, ὅτι παρομοία κινήσις πρὸς τὴν Δυτικὴν Οὐνιτικὴν ἐνεφανίσθη ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ. Εἶναι ἡ κινήσις τῶν Λατινορρώθμων Ὁρθοδόξων, κινήσις ἀντιγράφουσα τὴν Οὐνιτικὴν τῶν Ἑλληνορρώθμων Δυτικῶν. Ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Βελγίῳ ἡ κινήσις αὕτη, γέννημα τῆς μελέτης τῆς Πατριστικῆς Θεολογίας, λαμβάνει διηνεκῶς διαστάσεις. Ἐσχάτως ἀνέγνωσα ἐν τῇ ἐφημερίδι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «Ἀπόστολος Ἀνδρέας», ὅτι οἱ Λατινορρώθμοι Ὁρθόδοξοι τῆς Γαλλίας ὑπέβαλλον ἔκθεσιν σχετικὴν πρὸς τὸ πρόγραμμά των πρὸς τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην Ἀθηνᾶγοραν τὸν Α'. Ἡ ἰδία κινήσις λαμβάνει ἐπέκτασιν καὶ ἐν Ἀμερικῇ. Οἱ Βασιλειανοὶ Πατέρες ἡγοῦνται τῆς κινήσεως ταύτης ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καὶ ἀλλαχοῦ ἔχουν Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς τελούντας τὰ Μυστήρια κατὰ τὸν Λατινικὸν ρυθμὸν, ὡς οἱ Παλαιοκαθολικοὶ, λέγοντες ὅτι εἶναι ἠνωμένοι μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πιστεύοντες ὅσα ἐδογματίσαν αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Πρὸς πληροφορίαν Ὑμῶν ἀποστέλλω βιβλιάριον καὶ τὸ Περιοδικὸν τῶν Ὁρθοδόξων Λατινορρώθμων Ἀμερικῆς, τὸ κέντρον τῶν ὁποίων εὐρίσκεται εἰς Νέαν Ὑόρκην, τὸ δὲ Μοναστήριον αὐτῶν εἰς τὸ West Mount Vermon, N. Y. 72 Kingsbridge Road.

Ἐπὶ τῆς κινήσεως ταύτης ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδὲν ἐπισήμως εἶπεν, ὡς πρὸς τὴν ἐλπίδα, ὅτι δι' αὐτῆς θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἔνωσιν πείθουσα τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἑσὶν εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ Σχίσματος. Διὰ τοῦτο καὶ θεωρεῖται ἡ κινήσις αὕτη πρωτοβουλία μᾶλλον ἐλευθέρων ἐρευνητῶν τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Πατριστικῆς Θεολογίας, μὴ δεχομένων τὰ νεώτερα δόγματα τὰ θεσπισθέντα ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ζητεῖ τὴν ὑποταγὴν τῆς κινήσεως ταύτης, διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν, μήτε τὴν λειτουργικὴν τῆς ἀλλοίωσιν, μήτε καὶ χρηματικῶς ἐνισχύει αὐτήν. Ἀπλῶς δέχεται τὴν

ὑπαρξίν τῆς ὡς ὁμάδος μελέτης τῆς διδασκαλίας, ἥτις τὸ πάλαι ἐκράτει τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἠνωμένην μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς.

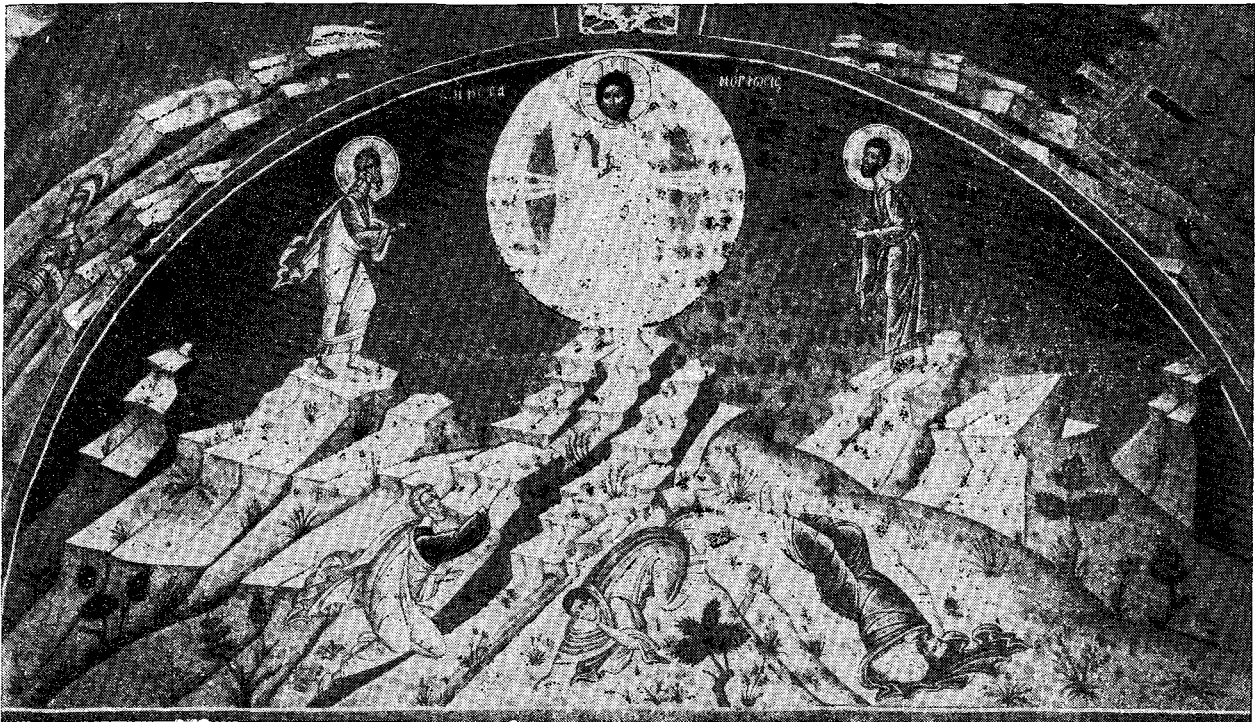
Πλὴν, ὑπάρχουσιν οἱ φρονούντες, ὅτι θὰ ἔδει οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, συνεχόμενοι ἐπὶ τῷ αὐτῷ, νὰ ἀνακηρύξουν τὴν Λατινορρώθμον ἐνωτικὴν κίνησιν μετὰ τοὺς κληρικούς καὶ λαϊκούς αὐτῆς ἀκολούθους ὡς τὴν Ἀγίαν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, θεωρήσουν δὲ τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς τοὺς Ἀρχιερεῖς αὐτῆς ὡς Ἐπισκόπους in partibus infidelium μετὰ τὴν προσπάθειαν πρὸς ἐπιστροφήν τῆς Σχισματικῆς Ρώμης εἰς τὴν καθαρὰν πίστιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχουσιν οἱ ὑποδεικνύοντες τὴν ἐκλογὴν ἐνὸς ἐκ τῶν Λατινορρώθμων Ἐπισκόπων εἰς Πατριάρχην. Δι' αὐτοῦ, ἀναγνωρίζομένου ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν, θὰ διενηργεῖτο ἡ ἔνωσις Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἀλλὰ πᾶς τις, κατανοῶν τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ Παραδόσεως, θὰ διηρωτᾶτο ἂν αὕτη εἶναι ἡ μέθοδος, ἥτις ἀκολουθουμένη θὰ ἐγεφύρου τὸ χάσμα τοῦ Σχίσματος.

Δυστυχῶς ὁμως εἶναι ἀληθές, ὅτι δι' αὐτῆς τῆς μεθόδου ἐπιδιώκει ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία διὰ τῆς Ἑλληνορρώθμου Δυτικῆς Ἱεραρχίας, τῆς Οὐνίας, τὴν ἔνωσιν. Αὐτὸ ἐπιδιώκεται διὰ τῆς «ἰσχυρᾶς», ὡς γράφετε, ἐπιτροπῆς παρὰ τῷ Πάπα, τῆς μελετώσης τὰς ὑποθέσεις τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν. Αὐτὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν αἱ Παπικαὶ συστάσεις πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς κάθε Θεολογικὴν Σχολὴν σπουδῶν ἐπὶ τοῦ λειτουργικοῦ ρυθμοῦ τῆς Ἀνατολῆς καὶ αὐτὸ σκοποῦν τὰ ἐτησίως ὀργανούμενα συνέδρια, ὡς τοῦ Φόρνταμ, τοῦ ὁποίου, ὡς μοι γράφετε, προηδρεύσατε ἐπανειλημμένως. Τοιοῦτου εἶδους προσπάθεια ἐκατέρωθεν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἔνωσιν, ἀλλὰ διευρύνει τὸ χάσμα καὶ ἀντι-συνεννοήσεως ἀπομακρύνει τοὺς Χριστιανούς τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς ἀπ' ἀλλήλων πρὸς χαρὰν τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ.

Ὅντως, ὡς παρατηρεῖ ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐρμηγείαν τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας πλήρη, ἐκφραστῆσαι διὰ τῶν ὄρων καὶ ἀποφάσεων τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τούτους τοὺς ὄρους καὶ τὰς ἀποφάσεις θεωρεῖ ἀπαραιτήτους διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς πίστεως καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ θεμέλιον τῆς διδασκαλίας αὐτῆς, ἐρειδόμενον ἐπὶ τῆς γραπτῆς καὶ ἀγράφου χριστιανικῆς Παραδόσεως. Αἱ μετὰ τὸ Σχίσμα προσθῆναι εἰς τὴν Δογματικὴν διδασκαλίαν, αἱ ἐπινοηθεῖσαι εἰς τὴν Δύσιν, ὅχι μόνον δὲν ἔχουν ρίζαν εἰς τὴν χριστιανικὴν Παράδοσιν, ὅχι μόνον δὲν συνετέλεσαν εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς πίστεως, ἀλλ' ἐγένοντο αἰτία νεωτέρου διχασμοῦ ἐν τῷ σώματι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἐννοῶ τοὺς ἀποκοπέντας Παλαιοκαθολικούς λόγῳ τῶν ἀποφάσεων τῆς τελευταίας Συνόδου ἐν τῷ Βατικανῷ. Διὰ τοῦτο βάσις τῶν προσπαθειῶν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ἄλλη, εἰ μὴ ἡ διδασκαλία ἡ ἐπισήμως θεσπισθεῖσα διὰ τῶν ὄρων καὶ ἀποφάσεων τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Ἑλλαῖας ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος εἰκονογραφία μας ζωγραφίζει τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος ὄχι μόνον κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ὅπως καὶ ἔλας τὰς ἁγίας εἰκόνας, μὲ αὐστηρότητα, ἱερατικότητα καὶ πνευματικὴν μεγαλοπρέπεια. Ἦτοι, οὐχί, ἀπλῶς ὡς θέαμα, ἀλλὰ ὡς μυστήριον.

Ὁ Κύριος ἴσταται ὄρθιος καὶ κατενώπιον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Θαβώρ, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς εἰκόνης, ἐντὸς φωτεινῆς δόξης, οὐχί δὲ ἐντὸς νεφῶν, ὡς τὸν παριστοῦν ζωγράφου τινός, οἵτινες ἀγνοοῦσι τὸ ἀποκαλυπτικὸν πνεῦμα τῆς ἁγιογραφίας, ἀναπαριστῶντες, ἀπλῶς, λ.χ. φυσικὰ φαινόμενα, προκειμένου νὰ παραστήσωσι τὴν Φωτεινὴν Νεφέλην, τὰς οὐρανοῦ Πύλας, τὸ Σπήλαιον τῆς Γεννήσεως, τὸν Ἰορδάνην, τὸν κλύδωνα ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδος, τὴν Ἀνάστασιν, τὰς διαφορὰς παραστάσεις τῆς Ἀποκαλύψεως, κ.λ.π. Τὰ ἑμάτια αὐτοῦ εἶναι λευκά, ὡς τὸ φῶς, μὲ χρυσοῦς ἢ ροδινοῦς ἐλαφρὰς ἀποχρώσεις. Διὰ τῆς δεξιᾶς εὐλογεῖ, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν κρατεῖ, ὅπως πάντοτε, τὸ εἰλητάριον, τὸν θεῖον νόμον.

Παρ' ὅτι δὲ φανεροῦται ἐν τῇ Μεταμορφώσει ὡς Θεός, ἐν τούτοις καὶ ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ παρίσταται μὲ σεμνότητα καὶ ἐν ταπεινῷ σχήματι. Ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ παρίσταται ὁ Ἥλιος, ἐξ ἀριστερῶν δὲ ὁ Μωϋσῆς, ἱστάμενοι ἐπὶ δύο χαμηλωτέρων κορυφῶν καὶ ἐλαφρῶς προσκλινόντες, ὁ μὲν Ἥλιος διαλεγόμενος

μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ Μωϋσῆς κρατῶν τὰς πλάκας τοῦ Νόμου.

ὑποκίτθων αὐτῶν, ἐν τῷ μέσῳ βράχων, κεῖνται χαμαὶ οἱ τρεῖς μαθηταί, εἰς βιαίας στάσεις, ὁ μὲν Πέτρος καλύπτων τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ θάμβους, ὁ Ἰωάννης πρηγῆς καὶ ἐντρομος, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀνεστραμμένος καὶ οἶονεὶ ἐκσφενδονισθεὶς ὑπὸ ὑπερφυσικῆς ἐνδύσεως. Ταῦτα δὲ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ ἱστορούμενα: «Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταί, ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα», ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὰς ἐναργεῖς ἐκφράσεις τῆς ὑμνωδίας, ψαλλούσης: «Οἵτινες τὴν ἀκτίνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆν κατεδαρύνοντο», καὶ «οἱ μαθηταί σου, Δόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὄραν τὴν ἀθέατον μορφήν».

Εἰς πολλὰς εἰκόνας τῆς Μεταμορφώσεως, ἰδίᾳ εἰς τοιχογραφίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει περίσσεια χώρου, ζωγραφίζονται, ὀπισθεν τοῦ ὄρους, ὁ Χριστὸς μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, δεξιᾶ μὲν ἀνερχόμενοι, ἀριστερᾶ δὲ κατερχόμενοι τοῦ Θαβωρίου. Αἱ δύο αὐτῶν συμπληρωματικαὶ παραστάσεις ἀναφέρονται εἰς τὰ ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ γραφόμενα, ἢ μὲν πρώτη εἰς τὸ: «Παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλόν», ἢ δὲ δευτέρα εἰς τὸ:

«Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· μηδενὶ εἰπήτε τὸ ὄραμα, ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ.»

Κατὰ τὸν ὁδηγὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωγραφίας ἰδοὺ ὁ εἰκονογραφικὸς τύπος τῆς Μεταμορφώσεως: «Βουνὸν μὲ τρεῖς κορυφάς, καὶ εἰς τὴν μεσαίαν κορυφὴν ὁ Χριστὸς ἱστάμενος μὲ λευκὰ ἱμάτια καὶ εὐλογῶν· καὶ γύρωθεν τοῦ φῶς μὲ ἀκτίνες. Καὶ εἰς τὴν δεξιάν κορυφὴν ὁ Μωϋσῆς βασιτῶν τὰς πλάκας, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ὁ προφήτης Ἠλίας, ἱστάμενοι καὶ οἱ δύο ἰκετευτικῶς, καὶ βλέποντες τὸν Χριστόν. Καὶ ὑποκάτωθεν τοῦ Χριστοῦ ὁ Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης κείμενοι προύμυτα, καὶ βλέποντες ἄνω ὡς ἐξεστηκοί. Καὶ ὅπισθεν, εἰς τὸ ἕνα μέρος τοῦ βουνοῦ πάλιν ὁ Χριστὸς ἀναβαίνων μὲ τοὺς τρεῖς Ἀποστόλους καὶ δεικνύων εἰς αὐτοὺς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ βουνοῦ πάλιν οἱ Ἀπόστολοι καταβαίνοντες μὲ φόβον καὶ βλέποντες εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ πάλιν ὁ Χριστὸς ὅπισθεν αὐτῶν εὐλογῶν αὐτούς.»

Κατὰ τοὺς εὐλογημένους καιροὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν λατρείαν εἶχε μεγίστην σημασίαν, ὁ ἅγιος γράφος ἐθεωρεῖτο ὡς ἔχων λειτουργικὸν ἀξίωμα, καὶ διὰ τοῦτο «ὁ τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστήμην μαθεῖν βουλόμενος, προσήρχετο εἰς τὸν ναὸν καὶ ἵστατο ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου Ὁδηγητρίας, καὶ εὐλογοῦντος τοῦ ἱερέως, μετὰ τὸ «Βασιλεῦ οὐράνιε», καὶ τὸ μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, τὸ «Ἄλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν» καὶ τὸ τροπάριον τῆς Μεταμορφώσεως, ἐσφράγιζεν οὗτος τὴν κεφαλὴν τοῦ μαθητευομένου, καὶ ἀνέπεμπεν ἐκφώνως δέησιν «ὅπως ὁ Κύριος συνετίσῃ τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν, καὶ τὴν διάνοιαν τοῦ δούλου Του (δεῖνα), καὶ εὐθύνη τὰς χεῖρας αὐτοῦ πρὸς τὸ ἀμέμπτως καὶ ἀρίστως διαγράψαι τὸ εἶδος τῆς ἐμφερείας Του καὶ τῆς Παναχράντου αὐτοῦ μητρὸς καὶ πάντων τῶν ἁγίων...».

Ἐφάλλετο δέ, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὸ τροπάριον τῆς Μεταμορφώσεως, διότι ἡ Μεταμόρφωσις εἶναι ἐξόχως ζωγραφικὴ ὡς «ὑπόθεσις» (παράστασις) ἁγιογραφικῆ, καὶ συνάμα συμβολίζει τὴν πνευματικὴν μεταμόρφωσιν τῶν πιστῶν διὰ τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων.

ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

«Ὁρατε δὴ καὶ τὰς βοηθείας, ἃς ἡμῖν ὁ Πάπας παρέσχετο μετὰ τὸ κλῖναι τοὺς ἡμετέρους ἐπισκόπους ἐν Φλωρεντίᾳ, εἰ καὶ μὴ παρ' ἑαυτοῦ, ἐκ γὰρ τῶν ἡμῖν ποτε ἀνηκόντων! Καὶ εἰ μὴ τοὺς ἄλλους ἐπεισεν ἀποδιδόναι ἡμῖν τὰς νήσους καὶ τὰς πόλεις τὰς ἐν Ἑλλάδι, κἄν αὐτοὺς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς προσόδους ἀπέτισε, τοὺς παρ' αὐτοῦ πεμπομένους ἐξελάσας Ποιμένας; Καίτοι σαφές ἐστίν, εἰ μηδὲν ἕτερον ἐποίησε, τοῦτο γοῦν πράττων, ἠδύνατ' ἂν τὰ μέγιστα βοηθεῖν! Ἐὖλος οὖν ἐστίν καὶ ὁ τῆς ἐκ Λατίνων ἐλπιζομένης βοηθείας ἡμῖν λογισμός. Ἀλλ' εἰ μέλλοιμεν ἀπηλλάχθαι δουλείας, φυλακτικῶν τὴν πίστιν, ἢν παρελήφαμεν καὶ τοῖς ἄλλοις ἔργοις ἐξελθεῖν τὸν Θεόν...»
Μᾶρκος Εὐγενικός

ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

Κατόπιν τῶν συντόνων ἐνεργειῶν καὶ παραστάσεων τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, ὡς ἤδη τοῦτο ἀνηγγεῖλαμεν, ἀνεκλήθη τὸ Β. Διάταγμα, δι' οὗ ἀνεγνωρίζετο ὁ Τεκτονισμὸς ὡς ἴδρυμα ἀγαθοεργόν. Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸ ἀνάκλητῆριον Β. Διάταγμα:

Περὶ ἀνακλήσεως τοῦ ἀπὸ 23.12.55-16.1.56 Β. Διατάγματος «Περὶ ἀνακλήσεως τοῦ ἀπὸ 23.12.49 Β. Διατάγματος «Περὶ ἀντικαταστάσεως Καταστατικοῦ Τεκτονικοῦ Ἰδρύματος» καὶ ἐπαναφορᾶς ἐν ἰσχύϊ τοῦ ἀπὸ 23.12.49 Β. Διατάγματος «Περὶ καταργήσεως τοῦ ἀπὸ 19.7.49 Β. Διατάγματος «Περὶ ἀντικαταστάσεως Καταστατικοῦ Τεκτονικοῦ Ἰδρύματος»».

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: 1) τῶν ἀρθρῶν 110 καὶ 119 τοῦ Ἀστικοῦ κώδικος, 2) τοῦ ἀπὸ 23)27.12.49 Β. Διατάγματος «Περὶ καταργήσεως τοῦ ἀπὸ 19)23 Ἰουλίου 1949 Β. Διατάγματος «Περὶ ἀντικαταστάσεως Καταστατικοῦ Τεκτονικοῦ Ἰδρύματος, 3) τοῦ ἀπὸ 23.12.55)16.1.56 Β. Διατάγματος «Περὶ ἀνακλήσεως τοῦ ἀπὸ 23.12.49 Β. Διατάγματος «Περὶ καταργήσεως τοῦ ἀπὸ 19.7.49 Β. Διατάγματος «Περὶ ἀντικαταστάσεως Καταστατικοῦ Τεκτονικοῦ Ἰδρύματος» καὶ 4) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2588)1940 Α. Ν. «περὶ μετονομασίας τοῦ Ὑπουργείου Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως» προτάσει τῆς Ἡμετέρας ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Ἀνακαλεῖται τὸ ἀπὸ 23.12.55)16.1.56 Β. Διατάγμα «Περὶ ἀνακλήσεως τοῦ ἀπὸ 23.12.1949 Β. Διατάγματος «Περὶ καταργήσεως τοῦ ἀπὸ 19.7.49 Β. Διατάγματος «Περὶ ἀντικαταστάσεως Καταστατικοῦ Τεκτονικοῦ Ἰδρύματος» καὶ ἐπαναφέρεται ἐν ἰσχύϊ τὸ ἀπὸ 23.12.49 Β. Διατάγματος «Περὶ καταργήσεως τοῦ ἀπὸ 19.7.49 Β. Διατάγματος «Περὶ ἀντικαταστάσεως Καταστατικοῦ Τεκτονικοῦ Ἰδρύματος»».

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαΐου 1956

ΠΑΥΛΟΣ
Β.

Ἡ ἐπὶ τῆς Κοιν. Προνοίας Ὑπουργὸς
ΛΙΝΑ Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αι διπλωματικά σχέσεις μας με τὸ Βατικανόν.

Ὡς ἐγνώσθη ἤδη καὶ ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφίαν τοῦ καθημερινοῦ τύπου, ἐντελῶς ἀπροσδοκῆτως, ἐδημιουργήθη ζήτημα συνάψεως διπλωματικῶν σχέσεων με τὸ Βατικανόν.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ πολύπειρος διπλωματία τοῦ Πάπα ἀπέφυγε τὴν ἐπιδίωξιν συνάψεως «Κογκορδάτου», καὶ ἐπροτίμησε τὴν σταδιακὴν προβολὴν τῆς πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Καὶ τὸ αἶτημα ἐτέθη αἰφνιδιαστικῶς σχεδόν, ἀλλὰ καὶ ἐπιμόνως, μετὰ τὸ πρόσχημα τοῦ προσεταιρισμοῦ τοιοντοτρόπως — μέσῳ τοῦ Πάπα — τῆς ψήφου τῶν Λατινικῶν Χωρῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀπόψεως διὰ τὸ Κυπριακόν. Ἡ ἀναπόδραστος δηλαδὴ περιστατικὴ ἀνάγκη τοῦ ἔθνους μας ἐχρησιμοποιήθη ὡς περικάλυμμα τῶν γνωστῶν Παπικῶν ἐπιδιώξεων. Διότι τὸ ζήτημα εἶχε τεθῆ καὶ ἄλλην φορὰν, ἐπὶ Κυβερνήσεως Παπάγου, ἀποκρουσθὲν τότε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν. Ἡ ἐπαναφορὰ του δὲ προήλθεν ἀναμφιβόλως ἀπὸ καλόπιστον Κυβερνητικὴν πλάνην. Διότι ἡ εἰκαζομένη ἢ καὶ πιστευομένη ἀποτελεσματικὴ βοήθεια, τὴν ὁποῖαν προανεφέραμεν, οὐδέποτε ἀσφαλῶς θὰ ἐπραγματοποιεῖτο.

Ἀνεξαρτήτως ὁμως τῆς οὐσίας τοῦ ζητήματος, ἢ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐξαγορὰ τῆς Παπικῆς εὐνοίας, διὰ τῆς ἀπεμπολήσεως δηλαδὴ πατροπαράδοτων βιωμάτων, ὑπῆρξεν ἀνυχσλόγητος, καὶ φυσικὸν ἦτο νὰ δημιουργήσῃ ἔντονον ἀποκρουστικότητα.

Εὐτυχῶς, ἡ ἀπροσδόκητος καὶ ὀδυνηρὰ αὐτὴ περιπέτεια ἀπεσοβήθη, χάρις εἰς τὴν πρόνοιαν, τὴν ἔξαρσιν, τὸ μαχητικὸν θάρρος, καὶ τὴν πλήρη συνέσεις ἀποφασιστικότητα τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Λωροθέου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν μικρὸν αὐτὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον ἀναρρήσεώς του ἀνεδείχθη, κατὰ πάγκοινον ὁμολογίαν, νήφων καὶ ἀδάμαστος πρωταγωνιστὴς εἰς Χριστιανικὰ καὶ εἰς Ἐθνικὰ παλαίσματα.

Τοιοντοτρόπως, παρὰ τὴν σχετικὴν θερεινὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς καὶ τὴν διασπορὰν τῶν Ἱεραρχῶν, συγκληθεῖσα ἐν τάχει ὑπὸ τῆς Μακαριότητός του ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος, εἰς ἣν παρεκάθησαν καὶ ἄλλοι παρεπιδημοῦντες Ἱεράρχαι, ἀπέκρουσαν μετὰ ἀγαστὴν ὁμοφωνίαν καὶ εἰς τόνους ἐνθουμίζοντος τὰς εὐκλεσετέρας ἡμέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ πρότασιν. Καὶ ἡ Κυβέρνησις, διαφωτισθεῖσα προφανῶς, καὶ ὀρθότατα ποιούσα, ὑπανεχώρησεν. Καὶ εἶναι τοῦτο πρὸς τιμὴν τῆς.

Χαιρετῶμεν τὸ γεγονός, ὡς μεγάλον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν σταθμὸν, τοῦ ὁποῖου καὶ ἡ σημασία καὶ ἡ ἀκτινοβολία εἶναι πολὺ γενικωτέρας σημασίας. Εἶναι ξένη πρὸς ἡμᾶς κάθε σκέψις μισαλλοδοξίας. Διότι τοὺς Καθολικοὺς ἀδελφούς μας τοὺς ἀγαπῶμεν ὁλοψύχως. Βεβαιοῦμεν δὲ τὴν Καθολικὴν Ἐκ-

κλησίαν, ὅτι οὐδεμίαν ἔχουν ἀνάγκην προστασίας. Καὶ οὐ αἰ μετ' αὐτῶν σχέσεις μας εἶναι ἐγκαρδιώταται καὶ αὐτόχρημα ἀδελφικαί. Ὁρθὸν δὲ νομίζομεν ν' ἀνασταλοῦν περαιτέρω τοιαῦτοι ἀκαιροὶ ἐντελῶς ἀπόπειραι, διότι ἀντὶ νὰ ὠφελοῦν δηλητηριάξουν τὴν ἐγκαρδιότητα αὐτὴν.

Ὡς πρὸς τὸ Κυπριακόν δέ, ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Ἅγιος Πατὴρ δὲν θ' ἀρνηθῆ πρὸς τὴν μικρὰν μας Ἑλλάδα, τὴν πολύτιμον πράγματι ἠθικὴν ἀρωγὴν του. Διότι εἶναι προφανὲς τὸ Δικαίον τῆς, τὸ ὁποῖον τόσον ἀνιέρως στραγγαλίζεται. Ὁ δὲ ἅγιος Πατὴρ διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἀληθείας ἐπὶ τῆς Γῆς μας αὐτῆς ἀγωνίζεται.

Τὰ μικροδάνεια τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν οἱ Τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ὑπάλληλοι Τηλεπικοινωνιῶν ἐκήρυσαν — προειδοποιητικὴν ὡς ἐλέγχθη — δίωρον ἀπεργίαν, ἢ ὁποῖα καὶ ἐσημείωσε πλήρη ἐπιτυχίαν.

Αἱ ἀπεργίαι εἶναι ἀναμφιβόλως κακὸν μέγα, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει πάσῃ δυνάμει ν' ἀποφεύγονται. Διότι δημιουργοῦν καταστροφὰς καὶ οἰκονομικὸν χάος. Ὅπως δὲ ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας, μόνον ἀπὸ τὰς ἀπεργίας αἱ ὁποῖαι ἐσημειώθησαν ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1952 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1956 ἐχάθησαν διὰ τὴν παραγωγὴν 852 δλόκληρα ἔτη. Ἀριθμὸς δηλαδὴ καταπληκτικὸς, καὶ ὁ ὁποῖος προκαλεῖ ἴλιγγον.

Δυστυχῶς, ὁμως, εἶναι τοιαύτη ἡ σύνθεσις τῆς Οἰκονομίας μας, ὥστε ἐνίοτε καθίστανται ἀναπόφευκτοι. Διότι εἶναι τὸ μόνον μέσον ἀμύνης κατὰ ἀδικιῶν πολλὰκις καταφύρων, καὶ διὰ τὴν προάσπισιν παραθεωρουμένων δικαίων τῶν ἐργαζομένων. Τοῦτο δὲ συνέβη μετὰ τοὺς Τραπεζιτικούς, οἱ ὁποῖοι ἀπήργησαν, διὰ νὰ κατοχυρώσουν τὰ ἀποθεματικὰ κεφάλαια τῶν Ἀσφαλιστικῶν τῶν Ὁργανισμῶν καὶ διὰ τὴν αὐτοτέλειαν τῶν Ταμείων Ὑγείας των.

Διότι εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ δικαιολογία καὶ ἡ νομιμοφάνεια τῶν Κυβερνητικῶν μέτρων, τὸ γεγονός εἶναι, ὅτι ἀποτελοῦν παρέμβασιν ἀπαράδεκτον καὶ ἐνέργειαν ἢ ὁποῖα στερεῖται ἠθικῆς δικαιοσύνης. Διότι πιεστικά καὶ ὀδυνηρά εἶναι αἱ διενεργούμεναι ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους κρατήσεις, διὰ τὰ Ταμεία των αὐτὰ. Τὰς δέχονται ὁμως ἀγογγύστως, διότι τοὺς χαρίζουν τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας των. Εἰς τὴν Κυβερνητικὴν δὲ ἐνέργειαν διαβλέπουν ἀπόπειραν δημεύσεως τῆς περιουσίας των, ἀλλὰ καὶ σκληρὰν παραθεώρησιν τοῦ μόχθου καὶ τοῦ τιμίου ἰδρωτός των.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῶν διαφόρων ἀπεγνωσμένων ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι κατακλύζον κυριολεκτικῶς τὸ γραφεῖόν μας, καὶ διὰ τῶν ὁποῖων πτωχοὶ ἱερεῖς τῆς ὑπαίθρου μας μᾶς ἐκλιπαροῦν νὰ ἐπαναρχίσουν

τὰ μικροδάνεια, τὰ ὅποια ἐχορήγει πρὸς αὐτοὺς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ τὰ ὅποια τόσο ἐξυτηρέτουσαν τὰς ἐπιτακτικὰς τῶν οἰκογενειακὰς ἀνάγκας, ἐγράψαμεν πρὸς ἡμερῶν σχετικῶν σημειώματα. Ἐπανερχόμεθα δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Διότι τὸ μέτρον εἶναι ἀναμφιβόλως ἄδικον ἀλλὰ καὶ ἀντικοινωνικόν, διότι κλονίζει τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν πεποίθησιν τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν Κρατικὴν Δικαιοσύνην, ἐπὶ ζημίᾳ μεγάλῃ τοῦ ἔθνους.

Ἀνάγκη οὐσιαστικοῦ ἐλέγχου.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ λογοτεχνικά, θεατρικά καὶ κινηματογραφικά ἔργα, μὲ τὰ ὅποια ψυχαγωγεῖται ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἐμπνέονται ἀπὸ τὰ Χριστιανικά ἰδεώδη καὶ παρουσιάζουν ὕγιες πνεῦμα. Παρὰ ταῦτα ὁμως, πρέπει μὲ θλίψιν νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων τούτων δὲν προσφέρουν ὕγιᾳ Πνευματικὴν τροφήν. Συνήθως ὕμνουσαν τοὺς ἀνηθίλους καὶ ἐγκληματικούς τύπους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοιοῦτοτρόπως διοχετεύουσαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων τὸ δηλητηριεὺς τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Εἶναι ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον, ὅτι ἡ εἰκὼν, τὸ ἰχνογράφημα, ἡ περιγραφή, ἰδίως αἱ ἔμψυχοι εἰκόνες τοῦ θεάτρον καὶ τοῦ κινηματογράφου, — μὲ τὴν ἀπατηλὴν, ψευδῆ καὶ ὑποβλητικὴν ἀτμόσφαιραν—, ἀσκοῦν τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπάνω εἰς τὴν ψυχὴν τῶν νέων.

Ὁ κινηματογράφος ἰδίως πολλάκις σκηνοθετεῖ φαντασιώδη καὶ μυθικὴν πολυτέλειαν καὶ ἀτμόσφαιραν, πού εἶναι πολὺ ἐπιζήμιος. Μεταξὺ τῶν θεατῶν ὑπάρχον πλεῖστα ἐπιπόλαια ἄτομα, πού ὑφίστανται τὴν ὑποβολὴν τῶν γεγονότων, πού προβάλλονται εἰς τὴν ὀθόνην. Δὲν δύνανται νὰ διακρίνουν ποῖα εἶναι πραγματικά καὶ φυσικά περιστατικά, καὶ ποῖα αἱ πρὸς δημιουργίαν μόνον ἐντυπώσεων σκηνοθεσία.

Ἡ ἄσεμνος τέχνη σκηνοθετεῖ κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὰ περιστατικά, ὥστε δικαιολογεῖται καὶ ἐξωραϊζεται ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ διαφθορά. Τὸ κακὸν παρουσιάζεται συναρπαστικόν καὶ τὰ φαρμακερὰ φῖδια κρύπτονται κάτω ἀπὸ τὰ πολέχρωμα τετρατάφυλλα! Δὲν ὀμιλοῦν μόνον οἱ θεολόγοι, οἱ ἱεροκήρυκες καὶ οἱ ἐξομολόγοι περὶ τῆς βλαβερᾶς ἐπιδράσεως τῆς ἀσεμνοῦ καὶ ἀνηθικοῦ λογοτεχνίας καὶ τέχνης. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐγκληματολόγοι καὶ κοινωνιολόγοι, εἰς τὰ εἰδικὰ συγγράμματά των, ὀμιλοῦν ἐκτενῶς διὰ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματά της. Δὲν πρέπει λοιπὸν τὸ κακὸν νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη περισσότερον. Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ἀναχαιτισθῇ! Ἐὰν θέλωμεν πράγματι νὰ ἀννψώσωμεν τὴν πολιτιστικὴν στάθμην τοῦ λαοῦ μας, πρέπει οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὸ κακὸν μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα. Ὁ ἐλεγχος τῆς τροφῆς αὐτῆς, μὲ τὴν ὅποیان τροφοδοτεῖται ὁ ἄγνος Ἑλληνικὸς λαός, πρέπει νὰ γίνῃ οὐσιαστικὸς καὶ νὰ συστηματοποιηθῇ. Εἰς τὴν ἀρμοδίαν δὲ ἐπιτροπὴν, πού κρίνει καὶ ἐλέγχει τὰ διάφορα κινηματογραφικά καὶ θεατρικά ἔργα, πρέπει νὰ συμμετέχουν ὀπωσδήποτε καὶ ἐκπροσωποὶ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀπαράδεκτον διὰ τὴν Ἐλληνοχριστιανικὴν συνειδησιν τὸ νὰ ἀγνοῖται ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τοιαύτας σοβαρὰς ὑποθέσεις.

Ἡ ἑλληνικὴ καλλιτεχνικὴ παραγωγή.

Ἡ ὀλιβερά διαπίστωσις, τὴν ὅποیان ἐκάμαμεν εἰς τὴν προηγουμένην παρατήρησιν, δὲν ἰσχύει μόνον διὰ τὰ ξένα λογοτεχνικά, θεατρικά καὶ κινηματογραφικά ἔργα, πού εὐρίσκουσαν ἀνοικτὰς τὰς πόδας τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς ἡ διαπίστωσις αὐτὴ ἔχει ἰσχὺν καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλλιτεχνικὴν παραγωγήν. Καὶ αὐτὴ, ἐκτὸς ὀλίγων φωτεινῶν ἐξαιρέσεων, μαστίζεται ἀπὸ ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν κρίσιν. Ὡς πηγὰς ἐμπνεύσεως δὲν ἔχει τοὺς θαυμάσιους ἠθιστοὺς τῆς Ἐλληνοχριστιανικῆς Παραδόσεως, ἀλλὰ θέματα ἀνοῦσια, ἀνεδαφικά, ἀνήθικα καὶ ἀνθετικὰ. Δὲν διστάζει πολλάκις νὰ εἰρωνευθῇ καὶ αὐτὸ τὸ τίμιον ῥάσον, ὅπως συμβαίνει εἰς ἔργον, πού παίζεται τῶρα εἰς ἕν θερινὸν θέατρον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπειτα εἶναι πολὺ ὀλιβερόν τὸ φαινόμενον, ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς κινηματογραφικὰς ταινίας, τὰς ὅποιας παρακολουθεῖ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἀντιγράφουσαν τυφλῶς «γκυγκυστερικὰς» καὶ ἀνηθίλους Ἀμερικανικὰς καὶ Ἐυρωπαϊκὰς ταινίας. Τοιοῦτοτρόπως παρουσιάζουσαν τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν ὡς ζωὴν καταγωγίων, ἐκδικήσεων, διαρρήξεων, ἐγκλημάτων, μοιχείας καὶ διαφθορᾶς ὑποκόσμου!!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ καλλιτέχναι ὄχι μόνον βλάπτουσαν καὶ δυσφημοῦσαν τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλ' ἀδικοῦσαν καὶ τὸν ἑαυτῶν των καὶ τὴν Τέχνην. Αἰσιομόνον, ὅτι μόνον ἡ ἀνωτέρα Χριστιανικὴ ζωὴ, πού δαμάζει τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ τὰς ἐνοστικτώδεις ἐκδηλώσεις, συντελεῖ εἰς τὴν δημιουργίαν καθαρῶν αἰσθητικῶν βιωμάτων, πού δὲν νοθεύονται ἀπὸ ἡδονιστικὰς ἢ χρησιμοθηρικὰς ροπὰς καὶ ἐπιδιώξεις.

Ἐὰν οἱ καλλιτέχναι μας δὲν θέλουσαν νὰ παραμένουσαν ἀσήμαντοι μετριότητες, πρέπει νὰ ἔχουσαν ὀψιν των, ὅτι οἱ μεγάλοι ποιηταὶ πάντοτε πίνουσαν νερὸ ἀπὸ τὴν Κασταλλίαν πηγὴν.

Δι' αὐτὸ μέσα εἰς τὸ βασιλείον τῶν Ἐλληνοχριστιανικῶν ἀξιών ἡ ὠραιότης τῆς φύσεως, ὁ ἠρωϊσμός των μαρτύρων, ἡ συναρπαστικὴ ζωὴ τῶν ἁγίων, ἡ ἀγνὴ συζυγικὴ ἀγάπη, ὁ Χριστιανικὸς γάμος καὶ ἡ τιμὰ ἐπαγγελματικῆς ζωῆς, τὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀρίστα μοτίβα καλλιτεχνικῆς δημιουργίας. Πόσον ὑψηλότερον θὰ ἦτο τὸ καλλιτεχνικὸν μας ἐπίπεδον, ἔάν οἱ καλλιτέχναι μας κατενόουσαν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν. Τότε καὶ ἡ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας θὰ ἐποτίζετο μὲ ζωογόνα ῥεῖθρα καὶ ὄχι μὲ ἀκάθαρτα βαλτονέρια!

Ἀπαιτεῖται καὶ πνευματικὴ τόνωσις.

Εἶναι πολὺ εὐχάριστον τὸ γεγονός, ὅτι αἱ θερμαὶ κατασκηνώσεις τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων ἔχουσαν γίνεσθαι πλέον καὶ εἰς τὸν τόπον μας καθεστῶς. Ὅχι μόνον τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ὀργανώσεις, Τράπεζαι, ἀσφαλιστικοὶ ὀργανισμοὶ κ.λ.π. θεωροῦσαν ὡς ὑποχρέωσιν των τὴν διοργάνωσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερων κατασκηνώσεων. Τοιοῦτοτρόπως χιλιάδες Ἐλληνοπαίδων κατ' ἔτος μεταφέρονται εἰς τὰ ὠραία δάση ἢ εἰς τὰς μαγευτικὰς βουνοπλαγιάς ἢ εἰς τὰ σαυφειρένια ἀκρογιαλίας μας, διὰ νὰ χαροῦσαν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ πεῦκον, τὴν θωπέλιαν τῆς γαλανῆς θαλάσσης. Οἱ σωματικοὶ ὀργανι-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

Ἡ 'Ιερά Σύνοδος κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου συνήλθεν εἰς ἕκτακτον σύσκεψιν. Αὐτὴ ἐπραγματοποίησε δύο συνεδρίας τῆ 18 καὶ τῆ 19 τοῦ λ. μ. 'Ιουλίου. Περὶ τοῦ θέματος καὶ τῶν λαβόντων χώραν γράφομεν ἑκτενῶς εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ παρόντος.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 877/14-7-56 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. 'Ιεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ 'Ι. Σύνοδος ζητεῖ πληροφορίας διὰ τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ 1957.

'Αρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Δωρόθεος ἐπίσκεψθαι τῆ 12ῃ π. μ. 'Ιουλίου τὴν Α. Ε. τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Καραμανλῆν εἰς τὸ Πολιτικὸν αὐτοῦ Γραφεῖον συνεργασθῆ μετ' αὐτοῦ ἐπ' ἀρκετὸν ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν ἑνῆς καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν τῶν Πανεπιστημίων τοῦ Καναδᾶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ καθηγητὴς κ. Τ. Penelhum. Ὁ Μακαριώτατος συνεζήτησε μετ' αὐτῶν ἐπ' ἀρκετόν, εἰς οὓς καὶ ἀνέπτυξε τὸ ἐπίμαχον ζήτημα τῆς Κύπρου, συστήσας ὅπως γίνων κήρυκες τοῦ δικαίου τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν.

— Τῆ 13ῃ 'Ιουλίου ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκέφθη τὸ Ἀσυλὸν Θηλέων «Ὁ Ἅγιος Σπυριδῶν» Πειραιῶς.

— Ἐπίσης τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνὸς παρέστη κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ἀσύλου τοῦ «Ἁγίου Σπυριδῶνος» τοῦ Πειραιῶς.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνεχίζων τὰς ἐπισκέ-

σμοὶ ἀποτοξινώνονται, οἱ πνεύμονες ζωογονοῦνται μετὰ τὸ ἀφθονὸν ὀξυγόνον, τὰ κορμιά γίνονται εὐδωστα καὶ ἀτσαλένια.

'Αλλὰ καὶ εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐπισημάνῃ τὸν κώδωνα ἐνὸς κινδύνου. Πολλὰ καὶ ἡ ἐπιλογὴ τῶν στελεχῶν τῶν κατασκηνώσεων δὲν γίνεται μετὰ τῆς δεοῦσης προσοχῆς καὶ περισκεψῆς. Τοιοῦτοτρόπως ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες ἀγνῶν παιδιῶν μένουσιν χωρὶς πνευματικὴν καθοδήγησιν κατὰ τὴν κατασκηνωτικὴν περιόδον. Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερον. Βλέπουσιν κακὰ παραδείγματα, μανθάνουσιν πράγματα ἐπιζήμια, ἀποκοῦν ἕξεις καὶ συνηθείας καταστρεπτικὰς. Τοιοῦτοτρόπως ἡ σωματικὴ ἀποτοξίνωσις ὄχι μόνον δὲν παρακολουθεῖται πάντοτε καὶ ἀπὸ τῆν ἀνάλογον πνευματικὴν ὀξυγόνωσιν, ἀλλ' ἀντιθέτως γάνει τελείως τὴν ἀξίαν τῆς.

Προσοχὴ λοιπόν! Ὅλοι αἱ κατασκηνώσεις ἄς ἀκολουθοῦν τὸ φωτεινὸν παράδειγμα τῶν ὑποδειγματικῶν κατασκηνώσεων μερικῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων. Καὶ ἡ ἐπιλογὴ τῶν στελεχῶν πρέπει νὰ γίνεται μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ τὸ ὅλον ἡμερησίον πρόγραμμα τῶν κατασκηνώσεων πρέπει νὰ εἶναι ἠθοπλαστικόν. Πρέπει οἱ νέοι εἰς τὰς κατασκηνώσεις νὰ εὐρίσκουν τὸ φῶς καὶ τὴν ἀληθινὴν χαρὰν, ποὺ χαρίζει ὁ προσανατολισμὸς εἰς τὰ ἀνώτερα ἰδανικά. Ἡ φύσις ἐπίσης πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα μέσα δημοιοργίας ζωντανῶν θρησκευτικῶν βιωμάτων.

ψεως του εἰς τοὺς ναοὺς τῆς 'Ιεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπισκέφθη (15 'Ιουλίου) τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς: Ἁγ. Νικολάου Νικαίας, Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου Νικαίας, τὸν ἱ. Ναὸν εἰς τὸ Γενεσίον τῆς Θεοτόκου Νικαίας, Ἁγίας Βαρβάρας Δαφνίου, Ἁγ. Κωνσταντίνου Πυριτιδοποιοῖου.

— Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐπισκέφθη τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς Πειραιῶς Ἁγ. Νικολάου καὶ Ἁγίας Τριάδος ἐπιθεωρήσας τὰς πρὸς ἀνεγερσιν ἐκ θεμελίων τοῦ ναοῦ τούτου γενομένας ἐργασίας.

— Τῆ 16ῃ 'Ιουλίου ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Δωρόθεος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνοῦ ἐπισκέφθη τὸ Γηροκομεῖον Πειραιῶς, καὶ προήδρευσε τοῦ Ἀδελφάτου τοῦ Γηροκομείου.

— Ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνὸς παρέστη (τῆ 16ῃ), εἰς τὴν ἑορτὴν ἐπὶ τῆ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος» ἐν Πειραιεῖ.

— Τῆ 18ῃ καὶ 19ῃ π. μ. ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Δωρόθεος προήδρευσε τῆς ἑκτάκτου συγκλήσεως τῆς 'Ιεράς Συνόδου περὶ ἧς γράφομεν ἄλλαχού πλεονα.

— Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο. Δ. Ε. Π.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆ 22α 'Ιουλίου ἀνεχώρησε ἐκ τῶν Ἀθηνῶν διὰ λουτροθεραπείαν καὶ δι' ὀλιγοήμερον ἀνάπαυσιν εἰς τὴν ὑπάτην.

— Ἡ Α. Μ. Μακαριότης ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν: τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Γ. Ε. Α. κ. Μαργαρίτη· τοῦ πολιτευτοῦ κ. Τσιμιπιδάρου· τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σώματος Ἑλλήνων προσκόπων τῆς κ. Θεοδώροπούλου-Λειβαδᾶ· τοῦ βουλευτοῦ κ. Α. Καμβύση· τοῦ κ. Ἀναργύρου, τοῦ Ναυτικοῦ Μουσείου Πειραιῶς· τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» κ. Παράσχου· τῆς Ἐνώσεως Κρητῶν Πειραιῶς· τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀλιβιζάτου· τοῦ καθηγητοῦ κ. Λούβαρι· τοῦ διευθυντοῦ Ταμείου Ὀδοποιίας Ἀττικῆς κ. Παπαναστασίου· τοῦ κ. Μπόμπολα· τοῦ στρατηγοῦ κ. Καρατζένη· τοῦ νομικοῦ συμβούλου τοῦ Ο. Δ. Ε. Π. κ. Σφήκα· τοῦ κ. Βρυώνη, τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης· τοῦ Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως κ. Νήφωνος· τοῦ κ. Οὐίλιαμ Λῆ, ἐκδότου τῶν ἐν Ἀμερικῇ «Ἐπισκ. Ἐκκλησιῶν Νέων» τοῦ κ. Πυρουνάκη, προέδρου Δικηγ. Συλλόγου Πειραιῶς· τοῦ καθηγητοῦ κ. Χόνδρου· τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀβέρωφ-Τοσίτσα· τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἀδαμαντίου· τοῦ διευθυντοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Κυριακοπούλου· τοῦ καθηγητοῦ κ. Μαρανή· τοῦ Μεγάλου Ἀυτάρχου κ. Λελοῦδα· τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων «Ἀγάπη» τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Γυναικῶν Ἡθικῆς Ἐξυψώσεως· τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Καραπιπέρη· τῶν Ἱεροκηρύκων τῆς Ἀδελφότητος «Ζωή» τοῦ κ. Γουναράκη, προέδρου Δ. Ε. Η.· τοῦ βουλευτοῦ κ. Τσάτσου· τοῦ καθηγητοῦ κ. Τζῶνη· τοῦ ἀρχιμ. κ. Παρθ. Πολλάκη, καθηγητοῦ· τοῦ καθηγητοῦ κ. Σ. Ἀγουρίδη· τοῦ κ. Βαρυμπομπιώτη καὶ τοῦ κ. Τσέλλου.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

'Ιερά Μητρόπολις Χίου

Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Χίου, συνήλθεν ἐκεῖ τριήμερον ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς 'Ιεράς Μητροπόλεως Χίου. Τὸ Συνέδριον ἤρχισε τὰς ἐργασίας του ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Παντελεήμονος παρουσία καὶ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Χίου καὶ τῶν προσκληθέντων κ. Λεων. Φιλιππίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχ. Τιμοθέου Χαλόφτη, Διευθυντοῦ Ἐξομολογήσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοῦ κ. Σήφης Κόλλια, Διευθυντοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου ἀνεπτύχθησαν τὰ κάτωθι θέματα: 1) Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων· Ἱερεὺς καὶ Νεότης. 2) Ὁ κ. Λεων. Φιλιππίδης· Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἱερέως. 3) Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Τιμ. Χαλόφτης· Ψυχολογία καὶ ἱερεὺς. 4) Ὁ κ. Σήφης Κόλλιας· Ἡ προσωπικότης τοῦ Κατηχητοῦ. 5) Ὁ κ. Ἐμμ. Τζιώτης· Ἱερεὺς καὶ ἐργατικὸν πρόβλημα. 6) Ὁ κ. Σήφης Κόλλιας· Ἱερεὺς καὶ ἀσθενεῖς.

7) Ἰωάννης Λίλικας: Γονεῖς καὶ παιδιά. Τὸ συνέδριον ἐχαιρέτισαν ὁ Νομάρχης Χίου κ. Νικόλαος Ἀρώνης ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως, ὁ κ. Σήφης Κόλλιας ἐκ μέρους τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς κ. Σπ. Χονδρογιάννης ἐκ μέρους τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ κόσμου.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ι. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Θεολογικὴ Σχολή. Καθ' ἃ γράφει ἡμῖν ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, ἡ ἐν Βοστώνῃ Θεολογικὴ Σχολή, κατόπιν εἰδικῆς συνεδρίας τῆς Ἀνωτάτης Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Πολιτείας Μασσαχουσέτης, ἔτυχε τοῦ δικαίωματος, ὅπως χορηγήσῃ Διπλώματα ὄχι μόνον προλύτου τῶν Τεχνῶν (Bachelor of Arts) ἀλλὰ καὶ προλύτου τῆς Ἱερᾶς Θεολογίας (Bachelor of Sacred Theology) καὶ Διδασκάλου τῆς Ἱερᾶς Θεολογίας (Master of Sacred Theology). Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐν Βοστώνῃ Θεολογικὴ Σχολή τίθεται εἰς ἴσην περίπτωσιν μὲ τὰ ἐν Ἀμερικῇ Θεολογικὰ Κολλέγια, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς συνεπιεῖα τοῦ γεγονότος τούτου ἐξυψοῦται ἔτι περισσότερο εἰς τὰ ὅμματα τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας καὶ ἰδιαίτερος τοῦ ἐπισημοῦ καὶ θεολογικοῦ κόσμου τῆς φιλελευθέρου καὶ κραταιᾶς χώρας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπὶ τούτοις ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ἐξέφρασε τὴν ἄκραν αὐτῆς εὐαρέσκειαν καὶ τὰς ἐκ βαθέων εὐχαριστίας τῆς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς ἅπαντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν νέαν ταύτην πνευματικὴν κατάκτησιν καὶ προαγωγὴν καὶ ἀνύψωσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ διὰ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἐλαίας καὶ Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς κ. Ἀθηνάγορον καὶ τοὺς κ. κ. ἐξοχωτάτους Πρεσβυτέρη Ἀντώνιον Παππᾶν, μέλος καὶ ταμίαν τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, Ἀναστ. Ἀναστασιάδην, μέλος τῆς Ἐφορείας καὶ νομικὸν σύμβουλον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, Μ. Ἀνάστον, καθηγητὴν τῆς Βυζαντινῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Harvard καὶ Μ. Πάγον, γεν. Γραμματέα τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν δευτέραν 11ην Ἰουνίου ἔληξεν εἰς τὴν ἐν Βοστώνῃ Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς τὸ ἐφετεινὸν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος. Ἡ λήξις τῶν μαθημάτων καὶ αἱ τελεταὶ τῶν ἐξετάσεων διεξήχθησαν μὲ ἰδιαίτερον λαμπρότητα, διότι διὰ πρώτην φοράν ἡ Σχολὴ ἐχορήγησεν εἰς τοὺς ἀποφοίτους αὐτῆς Διπλώματα ἐπίσημως ἀνεγνωρισμένα ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ ἑορτασμός ἦτο τριήμερος, ἤρχισε δὲ τὸ Σάββατον τὸ ἑσπέρας (9 Ἰουν.) διὰ μεγαλοπρεποῦς Ἑσπεριοῦ. Κατὰ τὸν τριήμερον ἑορτασμόν παρέστησαν ἐκτὸς τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηνάγορου, Σχολάρχου, τῶν Καθηγητῶν τῶν Ἐφόρων καὶ τῶν Φοιτητῶν τῆς Σχολῆς οἱ ἑξῆς: Ὁ ἐν Οὐασινγκτὼν πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Μελάς, ὁ ἐν Βοστώνῃ Ἕλληνας πρόξενος κ. Καλαμίδας, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Toledo κ. Σαμουήλ, τῆς Συριακῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Λεύκης κ. Μάρκος, τῆς Ὁρθοδόξου Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας, ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Harvard π. Florovsky, καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων Yale, Harvard καὶ Boston, ὁ Δρ. Καλλιμαχος, ὁ κυρίως ὁμιλητὴς καὶ πλῆθος κόσμου. Ἡ Χορωδία τῆς Σχολῆς ὑπὸ τὸν καθηγητὴν Δρα κ. Χ. Βρυωίδην ἔψαλε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν τελετῶν.

—Ὁ κ. Νικ. Δ. Ἡλιόπουλος, προϊστάμενος τοῦ Γραφείου Πληροφοριῶν καὶ Δημοσίων Σχέσεων, Διαφωτίσεως καὶ Ἐφήβου Νεολαίας, περὶ τὸ τέλος Ἰουνίου, ἀπεσύρθη οἰκιοθελῶς τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀφοῦ συνεπλήρωσεν ἐν αὐτῇ 5 ἔτη. Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ λυπεῖται βαθυτάτα ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει τοῦ κ. Ἡλιοπούλου, καὶ διότι δὲν κατάστηθι δυνάτῃ ἐν πεισθῇ, ὅπως ἐξακολουθήσῃ προσφέρειν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς αὐτήν. Πρὸς τοῦτο ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξέφρασε τὴν ἄκραν αὐτῆς εὐαρέσκειαν καὶ τὰς θερμὰς τῆς εὐχαριστίας, διότι ἐπὶ μίαν 5ετίαν ὁ κ. Ν. Ἡλιόπουλος προϊστάτω τοῦ ὡς ἄνω, τὰ μάλιστα ὑπευθύνου Γραφείου μετὰ μοναδικῆς ἰκανότητος. «Κατὰ τὰ πέντε ἔτη τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὡς γράφει σχετικὴ ἀνακοίνωσις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ κ. Ἡλιόπουλος ἐπέδειξε ἀφοσιώσιν ὁλόψυχον εἰς

τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπιμέλειαν μοναδικὴν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν καθηκόντων του καὶ νομοτάγειαν ἀπόλυτον εἰς τὴν προϊσταμένην του Ἀρχὴν. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὰς λαμπρὰς ὑπηρεσίας του τὰς προσφερθείσας ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Αὐτὴν καὶ ἐλπίζει ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἔχη εἰς τὴν διάθεσίν της τὴν πολυτίμω πείραν του τὴν κτηθεῖσαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Εὐχεται δὲ εἰς αὐτὸν πάσαν εὐδοκίμησιν ἐν τῷ μέλλοντι ὅπου δῆποτε ταχθῆ καὶ εὐρεθῆ καὶ ὑγιαῖν σταθεράν καὶ ἀδιάπτωτον καὶ διὰ καὶ πάσαν παρὰ Κυρίου εὐλογίαν καὶ χάριν».

Ἱερὰ Σταυρ. Μονὴ Πάτμου

Καθ' ἃ ἐπιστέλλει τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν κ. Δωροθέῳ ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πάτμου κ. Μελέτιος, οἱ πρόσφατοι σεισμοὶ ἐπληξάν τὸ φρουριακὸν συγκρότημα τῆς παλαιαφάτου Ἱερᾶς Μονῆς εἰς τρόπον ὅστε νὰ καθίσταται τοῦτο σχεδὸν ἀκατοίκητον. Γράφει ἐπίσης, ὅτι ἡ Ἱερὰ Βασιλικὴ Σταυροπηγιακὴ καὶ Πατριαρχικὴ Μονὴ Πάτμου δὲν ὑφίσταται κτριακῶς. Σκευοφυλάκια καὶ βιβλιοθήκαι πολυτίμων χειρογράφων μετεφέρθησαν εἰς ἀκινδύνους χώρους πρὸς σχετικὴν ἀσφάλειαν. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς συστεγάζονται εἰς μέρη μὴ βλαβέντα ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας «Γκλάσνικ» (τεύχος Ἰουνίου ἐ.ε.) δημοσιεύει τὸ ἀνακοινωθέν ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, αἱ συνεδριάσεις τῆς ὁποίας διήρκεσαν ἀπὸ τῆς 28 Μαΐου μέχρι τῆς 9 Ἰουνίου 1956. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἠσχολήθη, λέγει τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθέν, μὲ διάφορα ζητήματα νομοκανονικῆς, διοικητικῆς, οικονομικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς φύσεως. Ἰδιαίτερα προσοχὴ ἐδόθη εἰς τὰ ζητήματα τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν, τοῦ ποιμαντορικοῦ ἔργου τῶν κληρικῶν, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς καὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐξέλεξε νέα μέλη τῆς Διαρκοῦς Συνόδου τὸν Μητροπολίτην Σερραίου κ. Νεκτάριον καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Μητρονισέβρου κ. Χρυσόστομον. Οὕτω, κατὰ τὸ ἔτος 1956/57 ἡ Διαρκὴς Σύνοδος θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Πατριάρχην κ. Βικέντιον ὡς μόνιμον πρόεδρον αὐτῆς, τοὺς ὡς ἄνω νεοεκλεγέντας Συνοδικοὺς καὶ τοὺς Ἐπισκόπους Βανάτου κ. Βησσαρίωνα καὶ Ζίτσης κ. Γερμανόν, οἱ ὅποιοι ἐξελέγησαν Συνοδικοί.

—Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐξέλεξε τὸν Ἐπίσκοπον Βουδιμίου (Βουδαπέστης) κ. Γερμανόν ὡς Ἐπίσκοπον τῆς ἀχρι τοῦδε χηρευούσης Ἐπισκοπῆς Ζίτσης, τὴν δὲ διοίκησιν τῆς Ἐπισκοπῆς Βουδιμίου ἀνέθεσε εἰς τὸν Πατριάρχην κ. Βικέντιον. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀπεφάσισε νὰ καταργηθῆ ἡ χηρεύουσα Ἐπισκοπὴ Μπουντιμίου καὶ Πολιμίου.

—Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφέτος θὰ γίνουσι δεκτοί, κατόπιν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων, εἰς μὲν τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τῆς Πρεσρένης 32, εἰς δὲ τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τοῦ Βελιγραδίου 28 τακτικοὶ μαθηταί.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΜΕΝΙΑΣ

Ὁ Καθολικός, Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων ἐξῆλθεν εἰς περιοδείαν, διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν δρᾶσιν τῆς εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν καὶ Εὐρώπην Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπεσκέφθη τὸν Λίβανον, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Μ. Βρετανίαν.

Ἐγένετο πανταχοῦ δεκτὸς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀρμενίων μὲ ἐκδηλώσεις βαθυτάτου σεβασμοῦ, τιμῆς καὶ ἀγάπης. Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ παρελθόντος μηνὸς Μαΐου ἐ.ε. ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν.

Κατὰ τὰς τελευταίας δηλώσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμεν, ὁ Πατριάρχης ἐξεδήλωσε τὴν μεγάλην ἰκανοποίησιν του, ἐκ τῆς περιοδείας του ταύτης, τόνισας ὅτι οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἀρμένιοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ ὅτι θὰ καταβάλῃ κάθε προσπάθειαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ πόθου καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀπανταχοῦ Ἀρμενίων.

‘Αμερικανός ‘Επίσκοπος διὰ τὴν ‘Ορθόδοξον ‘Εκκλησίαν

Καθ' ἃ γράφει τὸ περιοδικὸν «Episcopal Churchnews», (27 Μαΐου 1956) ὁ διακεκριμένος ἐπίσκοπος τῆς ‘Επισκοπῆς Ἀμερικῆς τῆς ‘Αμερικῆς κ. Σκέϊφ εἰς μίαν διάλεξίν του εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Κένγιον ὑπεγράμμισε, ὅτι διὰ τὴν ‘Εκκλησιαστικὴν ζωὴν τῆς ‘Αμερικῆς εἶναι ἀπαραίτητος ἡ γνώσις τῆς ‘Ορθοδόξου ‘Εκκλησίας. Ὁ ἐπίσκοπος κ. Σκέϊφ μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἀγνοία τῆς σκέψεως τῆς ‘Ορθοδόξου ‘Εκκλησίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς δὲν εἶναι μόνον ζημία δι’ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἀλλ’ ἀποτελεῖ κακὸν διὰ τὴν χώραν μας καὶ ἀδίκαιον διὰ τὰ συμφέροντα τῆς ‘Εκκλησίας μας». Καὶ συνεχίζει: «Μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἀπεκατέστησαν προσωπικὴν ἐπαφὴν μετὰ τὰ μέλη τῆς. Πολλοὶ εἶναι οἱ γνωρίζοντες ὀλίγα ἢ τίποτε περὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ‘Εκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς. Πολλοὶ εἶναι οἱ μὴ ἀντιληφθέντες τὴν ἐσωτερικὴν ταυτότητα τῆς πίστεως ποῦ ὁμολογοῦν, μετὰ τὴν πίστιν μας ποῦ ὁμολογοῦμεν ἡμεῖς». «Ἡμεῖς δὲν ἀσκοῦμεν προσηλυτισμὸν κατὰ τὴν ἐπαφὴν μας εἰς τὴν ‘Ορθόδοξον ‘Εκκλησίαν». «Ἡ ‘Ορθόδοξος ‘Εκκλησία μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν χώραν αὐτήν». «Ἡ ‘Ορθόδοξος ‘Εκκλησία εἶναι μαχητικὴ δύναμις ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν ζωὴν τῶν λαῶν τῆς». Ὁ ‘Επίσκοπος Σκέϊφ ὡσαύτως ἐτόνισε, ὅτι ὁ κληρὸς τῆς ‘Επισκοπῆς Ἀμερικῆς πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν στενωτέραν ἐπαφὴν μετὰ τὸν κληρὸν τῆς ‘Ορθοδόξου ‘Εκκλησίας τῆς ‘Αμερικῆς καὶ νὰ τοῦ παρέχῃ πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν.

Φιλορθόδοξος κίνησις ἐν Γερμανίᾳ.

Ἡ ἐν Γερμανίᾳ στροφή τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν Εὐαγγελικῶν Θεολόγων πρὸς τὴν ‘Ορθόδοξον ‘Εκκλησίαν εἶναι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀναμφισβήτητον γεγονός. Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μαρβούργου δρᾷ ἀπὸ μακροῦ ὁ φιλορθόδοξος Καθηγητὴς κ. Φρίντριχ Χάϊλερ. Εἶναι ὁ Νέστορ τῆς Ὀρθοδοξολογίας ἐν Γερμανίᾳ, καὶ πρόεδρος τῆς Ὀρθοδοξολογικῆς Ἐνώσεως Γερμανίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τμήμα τῆς Διεθνούς Ὀρθοδοξολογικῆς Ἐνώσεως. Ὁ κ. Χάϊλερ ἔγινε παγκοσμίως γνωστὸς διὰ τῶν συγγραμμάτων του περὶ ‘Ορθοδόξου ‘Εκκλησίας καὶ θεωρεῖται σήμερον ὡς ὁ κατ’ ἐξοχὴν γνώστης ταύτης ἐν Γερμανίᾳ. Εἰς τὰς Πανεπιστημιακὰς παραδόσεις καὶ τὰ κηρύγματα τοῦ δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ ἐξαίρη τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ‘Ορθοδόξου ‘Εκκλησίας. Ἡ προσωπικότης τοῦ ἐξαιρέτου τούτου ἐπιστήμονος ἔχει προσελκύσει πολλοὺς ἐπιστήμονας καὶ σπουδαστάς, οἵτινες, γενόμενοι μαθηταὶ του ἀργότερον διέπρεψαν καὶ οἱ ἴδιοι. Ἀναφέρονται ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του: Τὸν Καθηγητὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μαρβούργου κ. Γκολντμπερ, ἀσχολούμενον καὶ μετὰ τὴν Χριστιανικὴν ἀρχαιολογίαν καὶ εἰδικῶς μετὰ τὰ βυζαντινὰ μωσαϊκά, τὸν ὑφηγητὴν κ. Ζάκολσον, τὴν Καθηγήτριαν κ. Σίμμελ Τάρι.

Μεταφράσεις τῆς ‘Αγίας Γραφῆς

Καθ' ἃ γράφει τὸ περιοδικὸν «National Council Outlook» (τεύχος Μαΐου 1956), μέχρι τοῦ 1956 ἡ Βίβλος ἢ μόνον ἡ Καινὴ Διαθήκη ἢ μερικὰ βιβλία τῆς ‘Αγίας Γραφῆς μετεφράσθησαν συνολικῶς εἰς 1.092 γλώσσας. Ὑπάρχουν ἀκόμη 1000 γλώσσαι εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ἡ ‘Αγία Γραφή. Πρόκειται κυρίως περὶ τῶν γλωσσῶν τῶν ἐρυθροδέρμων τῆς Νοτίου ‘Αμερικῆς καὶ τῶν γηγενῶν τῶν ἀπομακρυσμένων περιοχῶν τῆς Νέας Γουινέας, τῆς Ἀφρικῆς τῆς Νοτίου Ἀσίας καὶ τῶν Φιλιππινῶν.

«Μακάριοι ὄσοι, τῇ πατροπαράδοτῳ διδασκαλίᾳ τῆς ‘Εκκλησίας ἐρριζωμένοι, μηδένα πάσχουσι ὅλον ἐκ τῆς τῶν ἀντιδοξόντων κενῆς ἀπάτης, καὶ τῶν ραγδαίων κομπορημοσυνῶν, ἀλλ’ ἐσθήκασιν τούτων ὑψηλότεροι καὶ ἀτάραχοι, παραπληρώως ὄρθαιοι καὶ αἰωνάκτου σκοπέλου, πρὸς ὃν τὰ κύματα ὀρθία προσαρπάζονται κατακερματίζονται, συντριβόμενα εἰς ἀφροὺς διακένους καὶ ψεκᾶδας πολλὰς».

Κων. Οἰκονόμος ἐξ Οἰκονόμων

== Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α ==**‘Ιερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης**

‘Εχοντες ὑπ’ ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 63 τοῦ Α. Ν. 2200)1940 «Περὶ ‘Ιερῶν Ναῶν καὶ ‘Εφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ΔΙΑΚΟΝΙΚὴν θῆσιν τακτικῆς Διακόνου τῆς ἐνορίας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω διακονικῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 4ῃ Ἰουλίου 1956.

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

‘Ιερὰ Μητρόπολις Ἡλείας

‘Εχοντες ὑπ’ ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200)1940 «περὶ ‘Ιερῶν Ναῶν καὶ ‘Εφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἱερῶν Ναῶν 1) Ἀγίου Νικολάου Λάνθι, 2) Ἀγίου Γεωργίου Κουκουβίτης καὶ 3) Ἀγίας Παρασκευῆς Κελεβθῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληξιν τῶν ἐν λόγω θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς ‘Εκκλησίας «Εκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πύργῳ τῇ 6ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Ἡλείας Γερμανός.

‘Ιερὰ Μητρόπολις Δράμας

‘Εχοντες ὑπ’ ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200)40 «Περὶ ἱ. Ναῶν καὶ ‘Εφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῆς ἐφημερίου τῶν ἐνοριῶν: 1) Ἀγ. Νικολάου πόλεως Δράμας, 2) Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Μελοκάμπτου, 3) Ἀγ. Παντελεήμονος Ἀρκαδικοῦ, 4) Πέτρου καὶ Παύλου Ἀμπελακίων, 5) Ἀγ. Νικολάου Μαυροβάτου, ἵνα ὑπαβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Δράμῃ τῇ 8 Ἰουλίου 1956

† Ὁ Δράμας Γεώργιος.

**ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΑΡΧ/ΠΗ ΑΘΗΝΩΝ**

*Αριθ. Πρωτ. 1099

*Αθήναι τῇ 28 Ἰουνίου 1956

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς
τοὺς εὐλαβεστάτους ‘Εφημερίους τῶν Ἱ. Ναῶν
τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς

Παραγγέλλομεν ὑμῖν, ὅπως τὴν θεώρησιν τῶν συνταξιοδοτικῶν βιβλιαρίων τῶν συνταξιούχων τοῦ ΤΑΚΕ, περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν προϋποθέσεων πληρωμῆς τῆς συντάξεώς των, ἐνεργήτε μετὰ προηγουμένην προσεκτικὴν ἐρευναν, πρὸς ἀποφυγὴν πληρωμῆς συντάξεως, ὑπὸ τοῦ Ὄργανισμοῦ τούτου, εἰς μὴ δικαιούμενα πρόσωπα.

Ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχ/που
Ὁ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος

† Ὁ Μαρθάωνος Δαμασκηνός.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωνείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς δευτέρας θέσεως ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἰάσμου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικὰ πρὸς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Κομοτινῇ τῇ 10ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Μαρωνείας Τιμόθεος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱκαρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: 1ον Τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, 2) Τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος» καὶ 3) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου» τοῦ Δήμου Καρλοβασίων Σάμου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α. Νόμου 2280/1940 ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Λιμένι Βαθέως Σάμου τῇ 16ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας Εἰρηναῖος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200)40, «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς ἐν Κατερίνῃ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὄψιν ἄνω Νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 18ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» 2) τὰς διατάξεις 2200/1940 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, 2) τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος» καὶ 3) τὸ ἀρθρον 28 τοῦ Α.Ν. 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς Ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν Ἐνοριῶν τῶν Ἱ. Ναῶν: 1) Ἁγίου Νικολάου Σιατίστης, θέσις Β'. 2) Ἁγίας Παρασκευῆς Γαλατινῆς, 3) Γεννήσεως Θεοτόκου Σκαλοχωρίου, 4) Ἁγίων Θεοδώρων Ζώνης, 5) Ἁγίου Νικολάου Μικροκάστρου, 6) Κοιμήσεως Θεοτόκου Σπήλιου-Κερασῶνος, 7) Ἁγίων Κωνῆνου καὶ Ἑλένης, Ἁγίας Σωτήρας, 8) Παμμ. Ταξιαρχῶν Περιστερας καὶ 9) Ἁγίου Ἀθανασίου, Ἁγίου Κοσμά, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 ὀριζομένων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Σιατίστῃ τῇ 20ῃ Ἰουλίου 1956

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἰάκωβος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Τελευταῖαι ἡμέραι εἰδήσεων διὰ τὴν «Ἐκκλησίαν» εἶναι ἡ 10ῃ καὶ ἡ 25ῃ ἐκάστου μηνός.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Κ. Σπεράντσα, Ἀγρυπνοῦμεν ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων.

* * Μία ἱστορικὴ ἀπάντησις.

* * Ἱστορικὰ γεγονότα τοῦ μηνός Ἰουλίου.

Τῆς Συντάξεως, Ἐκτακτος σύγκλησις τῆς Ἱ. Συνόδου.

† **Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας Ἀθηναγόρου,** Τὸ μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας σχίσμα.

Φωτίου Κόντογλου, Ἡ εἰκὼν τῆς Μεταμορφώσεως.

* * Ἀνάκλησις τοῦ περὶ Τεκτονισμοῦ Β. Διατάγματος.

Παρατηρήσεων στήλη: Αἱ διπλωματικαὶ σχέσεις μας μετὰ τὸ Βατικανόν.—Τὰ μικροδάνεια τοῦ ΤΑΚΕ.—Ἀνάγκη οὐσιαστικοῦ ἐλέγχου.—Ἡ ἑλληνικὴ καλλιτεχνικὴ παραγωγή.—Ἀπαιτεῖται καὶ πνευματικὴ τόνωσις.

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά

Οἱ ἱερεῖς, ἀπευθύνεσθε πάντοτε ἀνευδοιάστως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», διὰ πᾶν ζήτημα ποῦ σᾶς ἀπασχολεῖ. Ἀπάντησιν θὰ λαμβάνετε ἀμέσως διὰ τοῦ «Ἐφημερίου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δημοσιεύηται εἰς τὸν «Ἐφημέριον».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησίας», «Ἐφημερίου» καὶ «Θεολογίας», ὅπως συνδρομὰς ἢ ἄλλα ἐμβάσματα τῶν ἀποστέλλουν δι' ἐπιταγῆς μόνον ἐπ' ὀνόματι τῆς Διαχειρίσεως τῆς «Ἐκκλησίας».

Ἐπιθῆνος Τυπογραφεῖον: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΗΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1